

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GOUD EN LIEFDE

N° 2555

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Goud en liefde

HOOFDSTUK I

DE WRAAK VAN HET GOUD

De winter had in Alaska bijzonder vroeg ingezet en lang voordat in het oude Europa de goede Sint uit Spanje rondging, in mist en regen, waren daar in het hoge noorden de velden en bergen bedekt met een dikke laag sneeuw, hier en daar meer dan een meter hoog, waren de rivieren tot ijs gestold, zo dik, dat men er zonder gevaar met zware sleden overheen zou kunnen trekken.

Ofschoon het leven zeer moeilijk was, waren er op ongeveer honderd mijlen ten noorden van de plek, waar de Porcupinerivier zich verbindt met de Joekon, drie mannen hard bezig met een

arbeid, die de mens sedert de schepping blijkbaar als een der voornaamste op dit tranendal beschouwt, namelijk... het zoeken naar goud.

In een ondiepe vallei, waar men in een half uur gemakkelijk omheen had kunnen lopen, stroomde in de zomer een smalle rivier, die hier en daar krekken had gevormd, die nu natuurlijk verdwenen waren onder een dikke ijskorst.

Men had hier de sneeuw over een afstand van meer dan twintig meter weggeschept, zodat er langs de oever een strook was ontstaan van bijna drie meter breedte.

Aan het einde van een kleine kreek, was uit ruwe planken een soort goot gemaakt, met opstaande kanten.

Het ijs was hier weggehakt en het water kon hier door die goot naar omhoog stromen, uitlopend op een schudbak. Het water kon er in stromen, zakte dadelijk weg door een zeef en liet er het fijne stofgoud, dat er zich in bevond, achter.

Er waren ook een paar handzeven van bijna een halve meter in doorsnede, die men met groot geduld, in gehurkte houding zittend, moest schudden, totdat water en slijk geheel verdwenen waren en het goud achterbleef.

Niet ver van de heuvelvoet stond een ruw blokhuis, bestaande uit gekapte boomstammen en daarnaast een grote tent van zwaar, waterdicht doek vervaardigd, die ruimte bood aan zeker zes personen. Een slede stond er op zijn kant bij.

Tien grote sledehonden liepen maar wat rond. Het was duidelijk aan de dieren te zien, dat zij in geruime tijd geen harde arbeid hadden verricht, want zij zagen er goed doorvoed uit. Een grote Ierse wolfshond scheen als bewaker dienst te doen van de troep.

Als men een slip van de tent zou hebben opgelicht, dan zou men daarbinnen een man op een bed van dikke dekens en mos hebben gevonden, die daar stil op zijn rug lag, met een bleek hol geelaat en koortsachtig brandende ogen.

De man die daar zo stil lag en met starende ogen omhoog keek heette Antony Drew.

Daarbuiten echter, in de schuin invalende stralen van de zon werkten ijverig drie krachtige mannen. Deze waren John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en de onafscheidbare James Henderson.

Zij waren daar bezig aan de schudbak, terwijl Henderson met zijn geweldige armen een houweel zwaaide en daarmee op de rots beukte, omdat Raffles vermoedde dat zich daaronder goud bevond. Niet in de vorm van stof, maar als klompjes, kleine stukken, die elk soms wel een waarde van vijfhonderd gulden hebben.

Hoe kwam het dat deze drie avonturiers zich hier in het hoge noorden bevonden, bezig met een arbeid, die anders niet in de smaak van Raffles viel?

Deze was nog niet lang geleden met zijn eigen vliegtuig naar de Verenigde Staten gekomen, had het toestel achtergelaten in de schuur van een landbouwer, die hij kende en was al vrij gauw, tegen het invallen van de winter, naar het hoge noorden getrokken met het doel om daar te gaan jagen.

Tijdens een van zijn avontuurlijke tochten nu, had Antony Drew zijn pad gekruist. Raffles had de zwakke onervaren man, die goud ging zoeken, een van die diensten kunnen bewijzen, die een fatsoenlijk man nooit vergeet en hij had Drew weer in het bezit kunnen stellen van een claim, die hem afgetrosgeld was door enige van de talrijke bandieten, die de omgeving onveilig maken, zolang er daar goud of diamanten gevonden worden.

Raffles had onmiddellijk sympathie opgevat voor Drew, die niet eens wist, hoe hij een revolver moest hanteren, of hoe hij een slede moest inspannen, toen hij gehoord had, dat Drew tot iedere prijs goud wilde bemachtigen, om aan zijn enig kind, zijn dochter, de gelegenheid te verschaffen, haar zangstudies bij een kundig leraar in Europa te voltooien.

Drew's vriend, bij wie hij zich had aangesloten, had hem stervend de plek bekend gemaakt, waar hij goud in de bodem had aangetroffen, en het was diezelfde plek, waar nu de drie mannen zo hard werkten, ten bate van een ander, die machteloos was door zwakte en uitputting.

Herhaaldelijk hadden zij op hun tocht hierheen strijd moeten voeren, nu eens met de natuur, dan weer met de wilde dieren, of ook wel eens met mensen.

Zij waren nu bijna twee weken hier, zij hadden gejaagd en zij hadden gewaakt, ieder op zijn beurt, want zij hadden van deze zelfde claim indringers moeten verjagen, die er geen recht op hadden en de kans bestond altijd, dat dezen vroeg of laat met versterkingen zouden terugkeren, om te trachten het

kostbare, gele metaal in bezit te krijgen.

Het liep tegen de middag, toen Brand zijn schudbak neerzette, naar de stand van de zon keek en naar de tent liep. Hij ging er binnen, bleef een minuut of vijf weg en kwam toen terug, om zijn arbeid te hervatten.

— Hoe gaat het met hem? vroeg Raffles, zonder zijn ogen af te wenden van de schuddende goot, waarlangs het modderige water weg vloeide.

— Het is nog net als gisteren en eergisteren, Edward, antwoordde Brand. Ik vrees dat de arme man hier zal sterven, als wij niet spoedig opbreken.

— Als wij maar kinine hadden, zei Raffles ernstig, maar wij hebben onze kleine voorraad, helaas, verloren, bij dat noodlottig ongeluk, een paar weken geleden, dat ons ook een deel van onze munitie kostte.

— Waarom vertrekken wij niet? Wat houdt ons nog hier? vroeg Brand.

— In de eerste plaats de eigen wens van Drew, want hij wil het resultaat afwachten van wat Henderson daar nu doet.

Brand keek een ogenblik naar de reus, die met krachtige slagen op de harde rots lossloeg en zei:

— Ik heb bewondering voor de geestkracht van die kleine man daar in de tent. Alleen de liefde voor zijn kind houdt hem nog staande.

— Hij wilde niet eens een poging doen, om het nodige geld te lenen, Charles. Hij wilde het evenmin van mij aannemen, toen ik het hem drie weken geleden als voorschot aanbood. Hij wil zijn kind rijk, gelukkig en beroemd zien en het slot zal zijn, dat wij hier in de harde sneeuw een graf voor hem zullen moeten hakken, als wij niet binnen enkele dagen zijn vertrokken.

Op dat ogenblik liet Henderson een luide kreet horen. Zijn houweel had de rots gespleten en hij rukte nu zo woedend aan de greep, dat het hout van de steel kraakte.

Raffles en Brand kwamen dadelijk toesnellen, grepen hun eigen houwelen en begonnen op hun beurt de rots aan te tasten.

Plotseling had er een verzakking plaats, de houwelen schoten los en Raffles zag onmiddellijk dat zijn vermoedens juist waren geweest. Daarbinnen in de rots, vlak bij de rivieroever, had zich een soort zak gevormd, op de bodem waarvan, gemengd met zand en slib, goud lag in overvloed, in verspreide blokjes en klompjes.

— Het huishoudbeursje van moeder natuur, mylord, zei Henderson.

— Ja James, dat is haar appeltje voor de dorst, zei Brand lachend. En het is een flink appeltje ook. Er zal hier wel voor een paar honderd duizend dollar liggen. Zal ik het Drew gaan zeggen, Edward?

— Ja, doe dat. Wij zullen vlug deze Huishoudbeurs zoals Henderson ze noemde, leegruimen en dan direct op weg gaan. Het is hoog tijd. Wij moeten zo gauw mogelijk een dorp of nederzetting zien te bereiken, waar wij kinine kunnen krijgen. Als de koorts van Drew blijft toenemen, vrees ik het ergste.

Brand snelde weg, Raffles en Henderson maakten vlug het gat wat groter en hadden nu het goud in de letterlijke zin maar voor het oprapen.

Raffles zag dadelijk dat het van een uitstekende hoedanigheid was, want het werd in bijna volkomen zuivere toestand gevonden, slechts zeer weinig verontreinigd door vermenging met grint en slib.

Binnen tien minuten was het hele hol leeggehaald en slechts een paar maal had men het houweel ter hulp moeten nemen, om het goud uit de rots los te hakken. En daar lag het nu op een hoop, alsof het steenkool was.

Raffles nam er een der grootste klompen af, dat zeker wel een pond woog, krabde met zijn zakmes wat van de vuile bovenlaag weg, zodat het goud fonkelend en glanzend te voorschijn kwam.

Hij ging er glimlachend mee de tent binnen. Brand had Drew juist wat van de drank ingegeven wiens hoofd hij ondersteunde, en op wiens bleke wangen een ziekelijk blosje van opwinding was verschenen.

Raffles knielde aan de andere kant naast hem neer, en gaf hem het stuk

in de vermagerde, witte vingers, die trilden van zwakte.

De zieke betastte de klomp en er stonden tranen in zijn ogen toen hij Raffles aankeek en met zwakke stem zei:

— Nu heb ik wel genoeg om terug te gaan, dunkt u niet Mr Burke?

— Meer dan voldoende, antwoordde Raffles. Ik kan mij voorstellen dat gij verheugd zijt.

— Het is voor mijn kind, mijn Ellen, zei Drew eenvoudig. Ik zelf zal het niet lang meer maken, vrees ik. Deze ontzettende koude, dit harde werk, ik wist niet, dat het iemand zo kon aangrijpen. En ik bewonder u. Ik wilde dat ik zo sterk was, als gij, zo gezond, zo energiek.

— Het is de gewoonte, zei Raffles glimlachend, maar gij moogt nu zoveel niet meer spreken. Gij moet u rustig houden. Als het kan, zullen wij morgen teruggaan. Wij hadden het goud maar voor het oprapen. Ik denk dat gij nu wel voor een waarde van driehonderd duizend dollar zult hebben.

Het gelaat van Drew verhelderde even, maar plotseling werd het somber, en hij zei, terwijl de goudklomp uit zijn krachteloze vingers gleed:

— Als ik mijn kind nog maar zie. Als ik zolang nog maar mag blijven leven. Ik heb niet geweten, dat het goud zich zo zwaar op mij zou wreken. Uw vriend zei mij, dat gij ook geneesheer zijt, Mr Burke. Zeg mij eens oprecht: gelooft gij, dat ik dit overleef, of ben ik ten dode opgeschreven?

Het bleef even stil in de tent en toen zei Raffles ernstig:

— Wij moeten binnen vier of vijf dagen kinine voor u hebben. De koorts zal nog toenemen en gij zijt door de ontberingen uitgeput. Kunnen wij u eenmaal veilig naar een grotere plaats of naar een stad, brengen, waar gij in een ziekenhuis verpleegd kunt worden, dan zult gij het er zeker bovenop halen. Maar deze koude is niets voor u. Gij hadt ook niet mogen meehelpen aan het delven en aan het andere werk.

Bevende vingers grepen de hand van

Raffles en de tranen sprongen Drew in de ogen, toen hij mompelde:

— Ik weet dat ik alles aan u te danken heb. Wat zou er van mij en mijn kind geworden zijn als ik u niet had ontmoet? Ik zou reeds lang dood zijn, en ergens op de vlakke liggen, op de harde sneeuw, met een paar duim staal in de borst, of een geweerkogel door het hoofd. Ik ben u alleen maar tot last geweest en om mijnentwille hebt gij de grootste ontberingen doorstaan.

— Dat heeft niets te betekenen, zei Raffles luchtig. Wel, wij zijn immers hier gekomen om te jagen en dat kunnen wij doen zoveel wij willen. Schep dus moed, Mr Drew. Zodra wij ergens een telegraafstation bereiken, sturen wij een telegram naar uw dochter, om haar het heuglijk nieuws mede te delen.

Zonder iets te antwoorden liet Drew zich weer achterover glijden en sloot de ogen, maar er was een uitdrukking van innige vreugde en tevredenheid op zijn uitgeteerd gelaat.

Nog diezelfde dag werd er begonnen met het inpakken van het goud en het laden van de slede.

Dadelijk na het vallen van de duisternis werd een groot vuur aangelegd, zo dicht mogelijk bij de tent, opdat Drew zijn aandeel zou hebben van de weldoende warmte.

Henderson braadde met veel kennis van zaken een sneeuwhoen aan het spit, bereidde wat krachtige bouillon voor de zieke en toen kropen allen in hun slaapzakken en sliepen weldra in.

Bij het krieken van de dag werd het kamp opgebroken. Voor Drew was op de slede een plaatsje opgehouden en hij werd warm ingepakt, in alle dekens, die er te missen waren.

De mannen ontbeten met scheepsbeschuit, hete thee en een stuk berenvlees, dat de vorige dag was gebraden, en zo hard als een steen was geworden, zodat het eerst moest worden ontdooid.

De honden werden aangespannen en de kleine karavaan trok weg uit de dal-kom, waar zij twee weken hadden geleefd.

HOOFDSTUK II

DE OVERVAL

Raffles was voornemens, zich naar Circle te begeven, omdat deze plaats zeker de grootste nederzetting was, die men in de buurt aantrof en ten tweede kon men er zeker van zijn, daar ten minste een behoorlijk ziekenhuis te vinden, waar Drew zou kunnen worden verpleegd.

Circle is aan de Joekon gelegen en telt onder normale omstandigheden een paar duizend inwoners. In Europa zou men het dus slechts een dorp noemen.

De politie heeft er een hoofdkwartier, een kazerne, een kleine gevangenis, alles van hout, wel te verstaan en er is ook een behoorlijk ziekenhuis, dat onder de leiding staat van een kundig geneesheer.

Bovendien lag Circle vrij ver buiten de route naar de goudvelden en hij kon er wel bijna zeker van zijn, dat hij daar alles zou kunnen kopen, wat hij nodig mocht hebben. Bovendien was er een telegraafkantoor.

Het zou dus mogelijk zijn, een telegram te zenden aan Ellen, de dochter van Drew, die zeker op de terugkeer van haar vader zou wachten. Ook was het een gunstige omstandigheid dat Circle op nauwelijks drie dagen reizen afstand lag van de plek, waar de drie mannen op zulk een gelukkige wijze goud in de bodem en in het water van de rivier hadden gevonden.

Men zou snel moeten reizen, want Drew was er slecht aan toe. Zijn hart

was niet sterk en zijn borst deed hem pijn. De zware arbeid in de hevige koude was voor een man van zijn constitutie moordend geweest. In het begin had hij willen meehelpen, ondanks het verzet van Raffles en toen hij het moest opgeven, was hij ook dadelijk gaan liggen. Hij was blijven liggen, tot het ogenblik van het vertrek toe.

Het was een geluk, dat de honden volkomen waren uitgerust en opgewekt aan de arbeid waren gegaan, want Raffles wilde zo gauw mogelijk Circle bereiken, daar ieder uur vertraging voor Drew het einde kon betekenen.

Hij had kinine dringend nodig en dat was alleen daarginds te krijgen.

Drew sliep die dag een paar uren, in een toestand van halve verdoving.

Toen men voor die avond het kamp zou opslaan, aan de zoom van een tamelijk groot bos, greep Drew de hand van Raffles, die voorbij de slede liep en zei op doffe toon:

— Zou het niet beter zijn, wanneer ge mij hier achterliet, Mr Burke?

— Hier achterlaten? zei Raffles, niets begrijpend.

— Ja. Ik ben u tot last en ik voel dat de gevaren voor u nog vermeerderd worden door mijn aanwezigheid. Ik heb u leren kennen als een edel mens en ik weet dat gij zult doen wat ik u vraag. Neem het goud, maak het te gelde en ga het zo spoedig mogelijk aan mijn kind brengen. Ik weet dat ik u volko-

men kan vertrouwen, want als ge mij hadt willen bestelen, hadt gij dat al veel eerder kunnen doen. Gij en uw vrienden hebt zelfs uw leven in de waagschaal gesteld, om mij weer in het bezit te stellen van mijn claim, die men mij had willen ontfutselen. Thans ben ik maar een blok aan uw been en...

Raffles legde hem zacht de hand op de mond en zei:

— Hoe zou ik tegenover mijn eigen geweten staan, als ik uw verzoek inwilligde? U hier achterlaten, terwijl ik weet dat het hier krioelt van wolven, op vier poten en op twee benen? Denkt gij soms dat wij vlugger vooruit zouden kunnen komen als wij de slede ontlasten van uw gewicht? Weet gij dan niet, dat mijn vrienden en ik iedere dag bijna evenveel levensmiddelen uit de slede halen, als uw lichaamsgewicht bedraagt? Ik spreek nog niet eens van de gedroogde vis voor de honden. Kijk, onze vriend Henderson verdeelt er reeds een portie van niet minder dan tien pond. Willen wij goede vrienden blijven, dan roert gij dit onderwerp niet meer aan. Wij brengen u zo snel mogelijk naar Circle en van daar zenden wij een telegram naar Nome, om uw dochter gerust te stellen.

— Om haar te roepen, mompelde Drew. Ik wil dat zij mij de ogen toedrukt en dat ze u leert kennen.

Er zweefde een vreemde glimlach om de lippen van Raffles, toen hij met een licht schouderophalen zei:

— Misschien valt haar de kennismaking niet mee. En bedenk welk een moeilijke reis het zou zijn, in de winter, voor een jong meisje, dat die tocht geheel alleen zou moeten maken.

Er kwam een smartelijke uitdrukking in de doffe ogen van de zieke. Toen wendde hij langzaam het hoofd af en zei niets meer.

De tent werd spoedig overeind gezet; men droeg er Drew binnen, Henderson ging hout sprokkelen en kwam terug met de weinig geruststellende mededeling, dat hij in de verte wolven had gezien.

Zij achtervolgden blijkbaar een rendier, dat zij van de kudde hadden weten

af te zonderen.

— Dan zullen wij vannacht waakzaam moeten zijn, zei Raffles. Het lust mij niet, om het kamp weer te gaan verplaatsen. Hoeveel heb je er geteld, James?

— Tien of twaalf, mylord.

— Zeg maar niets tegen Drew, want het zou zijn toestand zeker niet verbeteren. Leg in ieder geval een revolver onder het bereik van zijn hand. Hij mag niet geheel onbewapend zijn.

Terwijl Henderson een pas geschoten sneeuwhoen plukte en gereed maakte, Raffles zijn wapens nakeek, en Brand de gesprokkelde takken opeenstapelde, kwam de maan op, groot en vol. Het had die dag een tijdlang gesneeuwd, maar nu trokken de laatste wolken weg en de hemel was van een puur donkerblauw, waarin de sterren met buitengewone helderheid schitterden.

De plek van het kamp was zo gekozen, dat de kampeerders de gehele vlakke naar het noorden, in de richting vanwaar zij gekomen waren, konden overzien.

En zo krachtig was het maanlicht, dat men een wolf gemakkelijk op tamenlijl: grote afstand tegen de sneeuw zou kunnen zien afsteken.

Het was echter ook mogelijk, dat zij door het bos naderden, daarom moest de gehele nacht het vuur blijven branden en zouden de drie mannen om beurten de wacht houden. Dat was geen aangename taak, want het beloofde fel koud te worden.

De honden hadden zich reeds ingegraven onder de sneeuw. Men moest voorzichtig lopen om niet op hen te trappen, want er was niets anders van hen te zien dan het puntje van hun zwarte snuit.

Wat Chopin betreft, hij had zich deze gewoonte van de poelhonden nooit kunnen eigen maken en vergenoegde er zich mee 's nachts in de tent te kruipen.

Het hoen verdween geheel in de hongrige magen, de drie mannen rookten enige tijd hun pijp in stilte en daarna begaven allen zich ter ruste, op Brand na, die het eerst zou waken.

Hij ging zo dicht mogelijk bij het

vuur zitten, stopte opnieuw zijn pijp, wikkelde zich zo dik mogelijk in zijn pels en legde zijn geweer dwars over zijn knieën.

De koude dwong hem echter al spoedig op te staan en stampvoetend heen en weer te lopen, teneinde de bloedsomloop te herstellen.

Een paar uren verliepen zo en bijna was voor hem het ogenblik aangebroken, Henderson te gaan wekken, toen Brand plotseling en zonder dat hij iets gehoord had, Chopin naast zich zag staan.

De hond stond in een onnatuurlijke houding, met iedere spier gespannen, de hals uitgerekt en de kop zo ver mogelijk naar voren gestrekt, terwijl de haren tussen de schouderbladen als borstels overeind stonden.

De snerpemde wind woei van de vlakke in de richting van het kamp en Brand begreep aanstonds, dat Chopin iets verdachts moest hebben geroken.

Hij tuurde scherp uit, maar zag niets. En toch moest er iets zijn, dat was duidelijk te merken aan de houding van de hond.

Brand ging naar de tent, die zwak verlicht werd door een brandende kaarslantaarn en vond na enig zoeken de nachtkijker van Raffles. Toen hij met het instrument terugkeerde, vond hij Chopin nog precies op dezelfde plaats. Hij bracht de kijker voor de ogen en zocht de horizon af. Aldra hield hij hem onbeweeglijk op hetzelfde punt gericht, bleef zo wel vijf minuten turen en zijn gelaat stond strak en ernstig, toen hij de kijker langzaam liet zakken.

Daarginds op de vlakte, naderde met grote spoed een tweetal sleden ieder met tien honden bespannen en omgeven door een stuk of acht mensen, waaronder hij twee vrouwen meende te onderscheiden.

Zij konden nog ongeveer twee kilometer van hem zijn. En hij zag ze nu al, als kleine stipjes, zonder de kijker te gebruiken.

Hij aarzelde niet langer, maar draaide zich om, kroop de tent binnen en trok Raffles aan de arm, die dadelijk klaar wakker was en wiens eerste, half

instinctmatige beweging was, naar het geweer te grijpen, dat naast hem lag.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend. Naderen er wolven?

— Erger nog, mensen, antwoordde Brand. Zij komen uit de richting van Drew's claim. En ze komen in de richting van dit bos. Het kan niet anders of zij zullen ons zien.

Raffles zat een kort ogenblik na te denken, schoot toen haastig zijn pels aan, trok zijn muts diep over de oren en kroop de tent uit.

Nog altijd stond Chopin daar als een stenen beeld. Een onbegrijpelijke woedscheen zich van het dier te hebben meester gemaakt.

Raffles had de kijker van Brand overgenomen en tuurde met grote aandacht naar het naderende troepje.

Hij keek zo wel een volle minuut en zei toen zacht:

— Als ik mij niet bedrieg, Charles, dan zijn er onder die mannen enkelen, die destijds in de hut zijn binnen gedrongen van de waanzinnige van de Stekelvarkenrivier. Dat zou de woede van de hond verklaren.

Bliksemsnel trokken aan Brand een paar beelden uit het verleden voorbij, een verleden dat nauwelijks enige weken oud was.

Hij zag weer het afschuwelijke woonhol van de geer, van de meester van Chopin, die gestorven was op zijn bed van lompen, na een verraderlijke overval door een troep schurken, die hem had willen dwingen, hun de plek te noemen, waar hij een grote hoeveelheid goud had begraven, een plek, waar Raffles en zijn metgezellen het inderdaad na de dood van de krankzinnige hadden gevonden.

Wonderlijk genoeg had de hond zich onmiddellijk bij hen aangesloten, gedreven door zijn instinct dat hij in de nabijheid moest blijven van de lieden die de vrienden van zijn vermoorde meester waren geweest en dus de vijanden van diens moordenaars moesten zijn.

Brand nam op zijn beurt de kijker over, keek er een ogenblik door en zei:

— Ja, ik herken er twee. Ik herken

de vrouwen. Een er van heeft rood haar. Wat zullen wij doen? Zij hebben natuurlijk ons kampvuur al lang gezien.

Het gelaat van Raffles was als marmer en zijn grijze ogen fonkelden, toen hij antwoordde:

— Er valt niet aan te twifelen, amice, of die kerels komen van claim 137, hebben daar ontdekt dat deze zo goed als geheel was leeg gehaald en zijn ons nagegaan. Maak Henderson wakker, wij zullen ons in staat van verdediging moeten opstellen.

Brand liep onmiddellijk naar de tent en had enige moeite de reus te wekken, die in een diepe slaap gedompeld was. Maar toen hij wakker was, begreep hij Brand ook onmiddellijk en kroop uit de tent.

Raffles had intussen al zijn plan gemaakt en zei:

— Plaats de slede eerst zodanig, dat de lange kant naar de vlakte is gekeerd, aansluitend tegen die dikke boom. Zo is het goed. Stapel alle kisten erop, maar laat een paar schietgaten vrij. Onder aan de kisten met gedroogde vis, die het stevigste zijn. Hier de munitie. Wij beginnen met de geweren. Als zij niet dadelijk terug trekken en het wordt een gevecht van man tegen man, dan kunnen wij de revolvers nog altijd gebruiken.

Terwijl dit zo vlug mogelijk geschiedde, naderden de twee sleden tot op een afstand van ongeveer achthonderd meter.

Toen hield de naderende troep stil

en men scheen daar korte tijd te beraadslagen. Toen zij opnieuw verder trokken, volgden zij niet langer dezelfde richting, maar beschreven een grote boog. Het doel was duidelijk. Zij wilden zich niet blootstellen aan de gevaren van een frontaanval en trokken nu naar de zoom van het bos, om zo de tegenpartij in de rug te kunnen aanvalen.

Misschien zouden zij zich in twee afdelingen splitsen en dan zou de toestand inderdaad gevaarlijk kunnen worden vóór de belegerden.

Het zou geen nut hebben, op dit ogenblik kostbare munitie te verspillen want de afstand was nog te groot.

Een kwartier later hadden de twee sleden de zoom van het bos bereikt en bevonden zich nu tussen de eerste bomen.

Geruime tijd bleef het stil. Raffles, Brand en Henderson zagen dat een van de sleden een grote bocht beschreef om in de rug van de tegenpartij te komen. Slechts nu en dan kon men heel even de slede bespeuren, maar zover, dat deze zo goed als buiten schot was. Bovendien maakten de talloze bomen een nauwkeurig richten onmogelijk.

De drie mannen waren zwijgend en ernstig bijeen gebleven, en zagen volkomen het gevaar van de toestand in.

Een half uur later bevonden zij zich tussen twee vuren en kraakte het eerste schot, dat het oor van een der trekhonden doorboorde en het dier met een wild grauw deed overeind vliegen.

HOOFDSTUK III

EEN VERRASSING

Raffles had een kort bevel geroepen en allen wierpen zich plat op de grond.

Van de slede der bandieten, die op dezelfde plek waren gebleven, was enkel een klein stukje te zien, bij de zoom van het bos. Daarachter hadden zich zeker enige personen verschanst, waarbij ook een vrouw moest zijn, want nu en dan deed de wind een rok opwappen, terzijde van de slede.

— Zal ik op die vrouw vuren. Edward? vroeg Brand, nadat de drie mannen zich zo goed als het ging achter de slede in veiligheid hadden gebracht.

— Beste Charles, zolang die vrouw op ons schiet, kan ik niet inzien, waarom je niet zou terugschieten, antwoordde Raffles koel. Vrouwen met vuurwapens zijn altijd de gevaarlijkste. Ik heb die ervaring al vroeger opgedaan.

Twee schoten snel achter elkaar vormden als het ware het uitroepteken achter deze zin.

Het eerste trof de slede met een doffe klap en het tweede boorde een gat in de muts van Henderson, die een paar krachtige Londense vloeken liet horen en in het wilde terugschoot, want er was niemand te zien, terzijde van het bos en toch kwamen van daar de schoten, die maar al te juist waren gericht.

Zo kon het niet blijven, want er waren daarginds goede schutters en reeds de volgende schoten konden het einde betekenen.

De slede werd dus snel een weinig verder tussen de bomen van het bos

getrokken, waarbij Brand voor het eerst een tipje te zien kreeg van een breed gerande hoed, die hem niet onbekend voorkwam. Hij maakte van de gelegenheid dadelijk gebruik, knielde neer achter de slede, richtte zorgvuldig en drukte af. In de stille vrieslucht klonk een gil, de hoed vloog in de lucht en werd toen onzichtbaar. Woedend vuurden de bandieten zo snel zij konden hun geweren af, maar ditmaal zonder iets anders te raken dan de bomen rondom de slede.

Intussen bleef de toestand zeer precair, want de tegenpartij was een weinig nader gekomen en onderhield van achter een terreinplooi een goed onderhouden vuur op de drie mannen, die zich slechts gedeeltelijk konden dekken.

Wie weet wat er nog zou gebeurd zijn, als er niet plotseling en op een zeer ongewone wijze, hulp was komen opdagen van een zijde, vanwaar men deze zeker niet had verwacht.

Onder de mannen die de omtrekken- de beweging hadden gemaakt ging eensklaps een luid geschreeuw op en een ogenblik later werd er driftig geschoten, maar ditmaal niet in de richting van Raffles en zijn metgezellen.

Het waren ook geen geweren die gebruikt werden, maar revolvers. Het korte, droge blaffende geluid van de grote Colts was duidelijk te herkennen.

Er werd daarginds blijkbaar een gevecht op korte afstand gevoerd. Maar tegen wie?

Reeds de volgende seconden zouden het antwoord op die vraag brengen.

Plotseling kwam de slede tussen de bomen van het bos uitschieten en stooft voort over de vlakke, getrokken door tien honden, die blijkbaar de zweep niet behoefden, om zich zo snel mogelijk voort te haasten.

Dat behoefde niemand te verwonderen, want achter de slede, met een tussenruimte van nog geen dertig meter rende een troep uitgehongerde wolven. Drie mannen liepen op sneeuwschoenen bij de slede en schoten zo snel zij konden onder het voortgaan midden in de troep roofdieren, waarvan er een paar over de kop buitelden.

Er waren er zeker wel twintig, het einde zou dus niet onzeker zijn, wanneer het drietal niet gauw de andere slede kon bereiken om de hulp in te roepen van hun kameraden.

Om zo snel mogelijk vooruit te komen hadden zij hun weg niet door het bos maar over de vlakke gekozen, met het natuurlijk gevolg, dat zij onvermijdelijk in het schootsveld kwamen van Raffles en zijn vrienden.

Niets was voor een goed schutter als Brand gemakkelijker geweest, dan die drie mannen, die zo scherp tegen de sneeuw afstaken, neer te leggen, maar dat lag nu eenmaal niet in het karakter van Raffles, die de loop van Brand's geweer neerdrukte en rustig zei:

— Ik ben zeker dat je ze niet zou missen, Charles, maar dat is geen sport. Geef hun een kans. Zij hebben nu met de wolven te doen en kunnen ons niet van antwoord dienen. Bovendien zijn wij verschanst en zij zijn volkomen blootgesteld aan ons vuur.

— Maar zij zouden geen ogenblik aarzelen om ons neer te schieten, Edward,

— Ik betwijfel het geen moment, maar het kan mijn zienswijze niet veranderen. Als je dan met geweld wilt vuren, leg dan een paar van hun honden neer, want hoe minder zij er hebben, des te minder gemakkelijk kunnen zij ons achtervolgen. En dat zal misschien de wolven ophouden.

— Maar mylord, u stelt die kerels toch niet met ons op één lijn, riep Hen-

derson nijdig.

Raffles keek de reus een ogenblik strak aan met zijn ondoorgrondelijke, staalgrijze ogen en zei toen kortaf:

— Zij zijn begiftigd met rede, met hetzelfde verstand, dat ons ook te beurt is gevallen, James, en daarom zijn zij onze gelijken en evenveel waard als jij en ik.

Brand had zich inmiddels plat neergeworpen. Tweemaal kraakte zijn onfeilbaar schot, het een onmiddellijk na het ander en bijna tegelijkertijd vielen twee honden neer, in hun vaart gedood.

Schreeuwend en vloekend sneden de kerels hen los van het span en wierpen de kadavers achter de slede, waar zij onmiddellijk door de wolven werden verscheurd. Het was een kort ogenblik van krioelen van magere ruigharige lichamen, de dieren beten elkander in hun begerigheid en de vluchtelingen kregen een ogenblik respijt.

Een hunner ranselde op de honden los, hetgeen volstrekt niet nodig was en een ander rukte zijn geweer van de schouder, en loste in het wilde weg een schot in de richting van het drietal.

Brand schoot nog twee honden neer van het span, met hetzelfde resultaat. De wolven werden even opgehouden, daar zij onmiddellijk aanvielen op de gedode honden, maar zij verslonden ze met zoveel onbegrijpelijke snelheid, dat dit slechts een kort oponthoud gaf, en er steeds vijf of zes wolven achter de slede bleven rennen.

Tenslotte bereikten de vluchtelingen de anderen en verdwenen tussen het geboomte.

Van de wolven was nu ook niets meer te zien. Men hoorde hen huilen en het onafgebroken geknal van de schoten.

— Het wordt tijd om verder te gaan, zei Raffles laconiek. De weg is nu weer vrij.

De honden werden snel overeind gedreven, Drew werd warm ingepakt en Henderson maakte Chopin los, want men had de hond moeten vastbinden, daar hij aanstalten had gemaakt, zich op de vijand te werpen, hetgeen waarschijnlijk zijn einde zou hebben betekend.

Zelfs nu nog had men de grootste moeite, het dier te weerhouden, naar de plek te rennen, waar gevochten werd.

Hij onderwierp zich echter toen Raffles hem riep en in allerijl werd de tocht naar het zuiden voortgezet. Na een half uur hoorde men van het schieten niets meer. De wolven zouden wel zijn afgedoemd. Het avontuur had de tegenstander zeker aanzienlijke verliezen berokkend. Hij was op zijn minst vier van zijn honden kwijt en men had de man met de grote vilthoed niet meer teruggezien. Die sliep zeker zijn laatste slaap op een bed van sneeuw.

De honden werden niet gespaard en Raffles vergde het uiterste van de dieren, om een zo groot mogelijke voorsprong te krijgen op de tegenstander. Urenlang bleef de kleine troep voorttrekken zonder zich tijd te gunnen voor de jacht en pas laat in de namiddag gaf Raffles het verlossende woord om halt te houden. Het was noodzakelijk, want de mensen waren uitgehongerd en de dieren moesten volstrekt enige rust hebben.

Raffles koos de plek waar rust zou worden gehouden boven op een lage heuvel, waar weliswaar de wind vrij spel had, maar vanwaar men de vlakte naar het noorden tientallen mijlen kon overzien en aldus de nadering van eventuele achtervolgers tijdig zou bemerken.

Dat de bandieten het juist op hen hadden voorzien, daaraan kon nu niet meer getwijfeld worden. Zij moesten weten, dat Drew veel goud had bijeen vergaard en zouden zeker niet rusten, voor zij dat machtig waren geworden.

Het was niet gemakkelijk, hier een vuur aan te leggen, want de bomen waren schaars, maar Henderson slaagde er tenslotte toch in wat droge takken te vergaren en de mensen verkwikten zich spoedig aan een bord hete soep, terwijl de dieren een goede portie gedroogde vis kregen.

Men bleef hier twee uur rusten, maar toen drong Raffles onverbiddelijk weer op vertrek aan.

Hij wilde een deel van de nacht besteden om verder te trekken, want dan zou hij in de loop van de ochtend Circle

kunnen bereiken. Dat was niet alleen noodzakelijk, om de achtervolgers te ontlopen, maar ook, omdat de toestand van Drew het dringend noodzakelijk maakte.

Deze sprak bijna niet meer en als hij sprak, dan ijldde hij meestal, want de koorts was toegenomen. Hij moest binnen vierentwintig uur kinine hebben geslikt, of hij zou sterven.

Met tegenzin en grommend, nu en dan bijtend naar de handen die zich naar hen uitstrekten, lieten de honden zich weer voor de sleden spannen. De zware tocht begon opnieuw, steeds verder naar het zuid-oosten en alleen geleid door de stand der sterren. Vijf uur duurde deze tocht en toen liet Raffles, in de overtuiging dat hij althans de achtervolger ontlopen was, nogmaals halt houden, aan de rand van een bos.

Het was weer gaan sneeuwen en hun spoor zou dus worden uitgewist. Rust was noodzakelijk. Zelfs Henderson, ijzersterk en onvermoeibaar, strompelde slechts met moeite verder. Men was nu op nauwelijks tien kilometer afstand van Circle. De tent werd opgeslagen; Drew werd er voorzichtig binnengedragen, zonder dat hij zelfs wakker werd uit zijn koortsachtige slaap, de honden groeven hun eigen bed in de sneeuw en de hond Chopin zou de wacht houden, hetgeen hem wel was toevertrouwd. De drie mannen kropen in hun slaapzakken en waren binnen enkele minuten in diepe rust. Een vuur werd die nacht niet ontstoken.

Er geschiedde niets bijzonders. De mannen konden zes uren aan een stuk rusten en toen zij de volgende ochtend ontwaakten, hadden zij moeite, iets te herkennen. De slede verdween bijna geheel onder een sneeuwdek en van Chopin was niets meer te zien, dan het puntje van zijn oren en van zijn snuit. Ook de tent was bijna geheel bedekt en de tentkoorden stonden zo strak als viool-snaren.

De wind was gedraaid, het had opgehouden met sneeuwen en het vroor harder dan ooit. IJlings werd thee gezet en men ontbeet slechts met een paar beschuiten. Raffles wilde nu zo spoedig

mogelijk Circle bereiken.

Hij maakte zich ongerust over Drew, die volkomen bewusteloos scheen te zijn en slechts nu en dan iets onverstaanbaars prevelde, met droge lippen en hoogrood gelaat.

Zo vlug mogelijk werd de tent afgebroken, waarna men dadelijk vertrok. Onderweg kwam men enkele mannen tegen, zelden alleen en meestal in paren. Al die mensen waren zwaar bepakt en trokken naar het noorden. De meesten hadden honden bij zich en een slede. Sommigen keken naar de hoopopgeladen slede en naar de stevige honden met een begerige blik, die Raffles en zijn vrienden verheugd deden zijn, dat zij wel bewapend en met hun drieën waren.

Eindelijk omstreeks acht uur in de ochtend, werden de eerste blokhuizen zichtbaar van Circle. Ook daar lag alles diep onder de sneeuw. Raffles dreef de honden de brede hoofdstraat in, onmiddellijk naar het ziekenhuis, een groot houten gebouw met een enkele verdieping, waarnaast zich het huis van de geneesheer-directeur bevond.

Henderson lichtte Drew behoedzaam van zijn ligplaats en droeg hem als een kind naar binnen. Een zuster, dik gekleed en met een blozend gelaat, maakte vlug alles in orde en ging de directeur waarschuwen. Deze kwam bijna onmiddellijk, onderzocht de zieke, gaf op korte-toon enige bevelen en vijf minuten later lag Drew in een zindelijk bed in een goed verwarmde zaal, na een dosis kinine te hebben ingenomen.

Toen Raffles en Brand naar buiten kwamen, om zich weer bij Henderson te voegen, die op de slede was blijven passen, zag Brand dat de reus in gesprek was met een jonge Cree-Indiaan, die hij onmiddellijk herkende als Peter, de broer van Minto, die hen weken geleden in Fort Joekon zoveel hulp had geboden.

Peter kwam onmiddellijk op Raffles toe en Brand zag tot zijn verwondering dat Raffles hem even terzijde nam, en een paar woorden met hem wisselde, waarna hij hem op de schouder klopte.

Toen wendde Raffles zich tot Hender-

son en zei:

— James, dit ziekenhuis heeft een grote stal, bestemd voor sleden en honden. Ga daar de dieren onder dak brengen en geef ze wat voer. Charles, ik moet even weg, ik ben over tien minuten terug. Wacht mij in de kamer van onze vriend Drew. Ik heb een kleine verrassing voor hem.

En voor de verwonderde Brand iets had kunnen vragen, was Raffles weg aan de zijde van de halfbloed.

Brand begaf zich naar de kamer van Drew, die rustig sliep.

Het was duidelijk, dat reeds nu de weldoende kinine, haar genezende invloed uitoefende. Twee of drie weken volkomen rust, en deze man, die zelfs zijn gezondheid en leven had willen offeren voor zijn kind, zou weer de oude zijn.

Er verliep bijna een half uur en Brand werd reeds ongeduldig, toen de deur openging en Raffles op de drempel verscheen. Hij was niet alleen, en Brand, die was opgestaan, zag een knap blond meisje binnentreden, eenvoudig maar warm gekleed, dat met gevouwen handen een ogenblik stil bleef staan, met trillende lippen naar de man in het bed keek, toen haastig op hem toeliep en heel stil op de stoel ging zitten, die naast de ijzeren krib stond. Zij had heel voorzichtig de magere hand gegrepen die op het dek lag terwijl de tranen haar over de wangen stroomden.

Raffles was glimlachend naar Brand toegegaan en zei zacht:

— Dat is nu mijn verrassing. Het is zijn dochter Ellen.

— Maar mijn hemel, hoe komt zij hier?

— Heel eenvoudig. Een paar weken geleden sprak ik Peter, die juist op weg was naar Nome, in gezelschap van een pelsjager, die hem gehurd had, en ik vroeg hem, het meisje hierheen te vergezellen. Dat was heel wat veiliger dan een telegram en naar het nu blijkt ook vlugger. Maar ik heb Drew niets willen zeggen, om hem niet nodeloos op te winden. En ik geloof, dat haar nabijheid nog beter voor de patiënt zal zijn dan kinine.

HOOFDSTUK IV

DE ZIEKE HONDEN

Raffles had de toestand van de patiënt zeer juist beoordeeld, want na een week was Drew reeds zover hersteld, dat hij een paar uren zijn bed mocht verlaten en dan op een stok gesteund of aan de arm van zijn dochter wat door de kamer mocht heen en weer lopen. Het was het enige particuliere vertrek in het ziekenhuis en Drew moest er tamelijk duur voor betalen, maar dat was geen bezwaar want hij was nu een rijk man.

Het goud was veilig opgeborgen in de brandkast van de directeur. Als hij deze stad verliet, dan zou het zijn, om zo spoedig mogelijk en met de eerste de beste gelegenheid naar New York te vertrekken.

Het jonge meisje had al spoedig aller harten gewonnen, door haar natuurlijke opgewektheid, haar vriendelijkheid en haar mooie stem, die zij zo vaak deed horen als de zieken in het gasthuis er om vroegen.

Er waren daar een tiental mannen, voor het merendeel ruwe kerels, sommigen met wonden, waarover zij liefst zo weinig mogelijk spraken en die het meisje aanbaden. Want zij wist hun wel eens de tranen in de ogen te brengen met haar liederen die zelfs die mannen ontroerden.

Raffles kwam bijna iedere dag, nu eens alleen dan weer vergezeld door Brand en Henderson, en Drew begroette hem steeds met dezelfde uitdrukking van dankbaarheid op zijn gelaat, waarop

zich al wat kleur begon te vertonen.

Wat Ellen Drew betreft, ofschoon zij volkomen gezond was, had zij verlof gekregen in het ziekenhuis te mogen wonen. Zij kwam elke dag in de gemeenschappelijke mannenzaal even kijken en die geharde kerels zagen met angst en beven het ogenblik tegemoet, waarop hun goede fee afscheid van hen zou nemen.

Het was op de achtste dag na hun aankomst. Raffles was zoëven de kamer van Drew binnen gegaan, die in een grote leunstoel zat, met de hand van Ellen in de zijne.

Raffles sprak hem toe en vroeg:

— Nog steeds vooruitgang, Mr Drew? Gevoelt gij u al wat sterker?

— O ja. Zo sterk, Mr Burke, dat ik over een week hoop te kunnen worden ontslagen en mijn kind naar New York te kunnen brengen. En dat zal ik aan u te danken hebben en aan u alleen. Gij hebt niet alleen mijn persoon beschermd maar ook mijn goud. Wat zou er van mij terecht zijn gekomen, als gij en uw vrienden...

Raffles hief glimlachend de hand op en zei:

— De afspraak was, dat wij daar nooit zouden over spreken. Men moet elkan- der in deze streken helpen of men laat zijn evenmens in de steek en dat bete- kent meestal zijn dood. Een tussenweg is er niet. Zo, dus gij wilt over een week vertrekken. Maar weet ge wel, dat het

hier nog streng koud is? Hebt ge al eens nagedacht over de bezwaren?

— Ik erken, dat zij groot zijn, Mr Burke, maar mijn ongeduld drijft mij voort. Ik hoop, dat ik mij zal kunnen aansluiten bij een pelsjager die, naar ik juist vanochtend hoorde, over een week deze plaats aandoet, om dan verder naar het zuiden te trekken. Hij moet in Fort Joekon zijn, om daar zijn voorraad te gaan afleveren.

— Hoe is de naam van die man? vroeg Raffles belangstellend.

— Hij heet Jim Hale. Hij moet hier goed bekend zijn in de buurt.

— Gij kunt u inderdaad aan niemand beter toevertrouwen, Mr Drew, riep Raffles uit. Ik ken Jim Hale, een knaap met een hart van goud, stevige vuisten, volkomen bekend met het land en die volbrengt wat hij belooft. Gij hadt het waarlijk niet beter kunnen treffen. Ik wist niet dat hij naar Circle kwam. Wie heeft het u verteld?

— Een man, die het ziekenhuis drie dagen geleden verliet. Van ochtend kwam hij hier terug, om het mij te zeggen. Webster is zijn naam. Ik had al eerder gevraagd of niemand een geschikte gids voor mij wist.

— Gidsen zijn er niet, zei Raffles lachend. Maar als gij in Fort Joekon zijt, hoe wilt gij dan verder gaan?

Drew antwoordde met enige aarzeling:

— Ik reken er op, dat ik daar vroeg of laat de hulp zal kunnen inroepen van een politiepatrouille die nog verder zuidwaarts trekt. Ik hoop, dat deze mij tot aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation zal kunnen vergezellen.

Raffles schudde het hoofd en zei uit het raam kijkend, naar de besneeuwde weg:

— Dan zal het toeval u te hulp moeten komen, Mr Drew. Fort Joekon heeft geen vaste politiepost, voor zover ik weet en gij zult er misschien lang moeten wachten. Intussen kunt gij onmogelijk alleen reizen en zeker niet in deze tijd van het jaar, nu het land honderden mijlen in het rond als het ware vergiftigd wordt door de duizende rondtrekkende gouddelvers. Maar ik geloof dat ik een andere oplossing weet. Ons

verblijf hier loopt ten einde. Wat zoudt gij er van denken, als gij eens eerst met Hale te Fort Joekon ging en daar op ons zoudt wachten, om dan met mij en mijn vrienden de reis naar New York voort te zetten?

— Dat is een schitterend idee. Iets beters kunnen wij ons niet indenken, niet waar Ellen?

Het meisje bloosde, wierp Raffles een blik vol dankbaarheid toe en zei op zachte toon:

— Het zou heerlijk zijn, maar ik geloof, vader, dat wij misbruik maken van de goedheid van Mr Burke.

Raffles schudde lachend het hoofd en zei:

— Het heeft voor ons niets te betekenen, waarlijk niet.

Hij bleef nog enige tijd met Ellen praten, voor wie hij grote vriendschap had opgevat. Het meisje was heel eenvoudig gebleven en toch wist Raffles dat zij een schat in haar stem meedroeg, meer waard dan het goud, dat haar vader om harentwille met zoveel inspanning had gezocht.

Er gebeurde in het verloop van die week niets bijzonders meer.

Drew nam zienderogen in kracht en gezondheid toe en op het einde van de week kon hij zich al zonder stok bewegen.

De volgende week zou Hale in de nederzetting arriveren en hem verder brengen. Een vriend van Webster was het Drew komen mededelen.

Een deel van de zondagochtend bracht Drew met zijn dochter in het kleine kerkje door, dankte daar de schepper uit de grond van zijn gemoed voor zijn redding en voor de hereniging met zijn kind.

Hij wist toen nog niet, dat hij nog niet aan het einde zijner beproeving was.

Toen Raffles vroeg in de ochtend van de volgende dag zich naar het ziekenhuis begaf, vond hij daar Ellen en haar vader druk bezig, hun weinige bezittingen in te pakken. Een in der haast opgerichte bank in Circle had het gevonden goud ingewisseld tegen deugdelijke bankbiljetten. Dat was een goede

maatregel, want het goud van Drew woog bijna honderd kilo.

Raffles vroeg aanstonds:

— Wanneer vertrekt gij?

— Nog deze middag. Hale zal ons om vier uur komen afhalen.

— Dan zult ge mij wel toestaan, u hier tegen die tijd met mijn vrienden nogmaals de hand te komen drukken. Ik heb Hale in lange tijd niet gezien en het zou mij genoeg doen, hem weer eens in de trouwe, eerlijke ogen te kijken.

— Daar rekenen wij dan op, Mr Burke, riep Ellen uit, die bezig was met het opvouwen van enige nieuwe kledingstukken, voor haar zelf en voor haar vader gekocht.

Raffles stond een ogenblik in gedachten en zei toen glimlachend:

— Ik heb u iets mede te delen, dat weliswaar van weinig belang is. Maar gij moet er u op voorbereiden, dat gij mij door vriend Hale met de naam Lord Palmhurst hoort aanspreken. Laat u dit niet verbazen. De zaak is, ik reis hier incognito, als ik mij zo eens mag uitdrukken.

Vader en dochter hadden elkander even verwonderd aangekeken, maar nu zei Drew glimlachend:

— Lord Palmhurst of Mr Burke, wat doet het er toe? Gij zijt voor ons een echte vriend geweest en wij zullen nooit vergeten, onder geen omstandigheid wat gij voor mij gedaan hebt.

— En ook voor mij, vader, zei Ellen terwijl de tranen haar in de ogen schoten. Mijn gehele toekomst stond immers op het spel.

— Wij zouden daar niet meer over praten, viel Raffles haar in de rede en dreigde haar gekscherend met de vinger. Mr Drew, gij zijt nu wel in veilige handen, maar ik verzoek u toch, deze revolver mee te nemen. Gij kunt er reeds wat beter mee omgaan en men kan nooit weten, al ben ik overtuigd, dat Hale de veiligste wegen zal kiezen, om u ongehinderd naar Fort Joekon te brengen. Om vier uur, zegt gij?

— Ja, dat was de afspraak.

— Dan neem ik nu afscheid van u, want ik zie dat gij het druk hebt. Mijn

vrienden en ik komen om drie uur terug, misschien is Hale er dan al. Wij doen u uitgeleide en roepen u een tot weerziens in Fort Joekon toe. Binnen twee weken zijn wij daar ook en dan gaan wij samen met u naar New York.

Toen Raffles buiten kwam zag hij een groot aantal mannen, hoofdzakelijk gouddelvers, waaronder er waren, die men het allerliefst niet alleen op een eenzame weg zou tegen komen. Een paar malen kwam het Raffles voor dat enige van die lui hem bleven nakijken. Hij bekommerde zich er echter niet om, en begaf zich naar het logement, waar hij met zijn gezellen twee behoorlijke kamers gevonden had. Zij zouden in de omtrek nog wat gaan jagen, alvorens zij zich naar het ziekenhuis zouden begeven.

Brand vond hij bezig aan het schoonmaken van zijn geweer en Henderson bleek in de stal te zijn. Hij kwam juist binnen, toen Raffles met Brand enige woorden had gewisseld. Zijn breed goedig gelaat stond bedrukt.

— Hoe is het, James, waarom kijk je zo triestig? Mis je werkelijk je bioscoop zo erg?

— Nu, ik zou wel weer eens een goede film willen zien, mylord, antwoordde Henderson, maar daar denk ik toch op het ogenblik niet aan. Ik weet niet wat er met de honden is. Zij lijken mij zo lusteloos en nemen geen notitie van mij.

— Dat is vreemd, zei Raffles. De honden waren gisteren nog volkomen gezond. Wanneer heb je hen voor het laatst gevoerd?

— Vanochtend, mylord.

— Toch zeker met onze eigen vis?

— Die was op, mylord. Tot het laatste stukje. Ik heb een zak moeten kopen in de winkel van Corelli, de Italiaan.

— Wij zullen eens gaan kijken, zei Raffles.

Chopin sprong kwispelstaartend tegen hem op en ging mee. Zij gingen de kamer uit, liepen door de gang, daalden de trap af, kwamen zo in de vestibule, openden een achterdeur en staken het ruime achtererf over, dat toegang gaf tot de stallen, waar 's zomers meestal

de paarden en 's winters altijd de honden gehuisvest waren.

Men kon deze stallen ook bereiken vanaf een achterstraat. Henderson opende een deur en liet deze open staan, opdat het licht naar binnen zou dringen in de tamelijk slecht verlichte ruimte.

Raffles zag met een enkele blik, dat er inderdaad iets met de honden aan de hand was. Meestal kwamen zij dadelijk naar hem toelopen, maar nu bleven zij bijna allen lusteloos liggen in de verste hoek en dicht bij elkander.

Henderson had de zak met gedroogde vis geopend en Raffles boog er zich overheen.

— Bedorven, zei hij dadelijk. Heb je dat zelf niet kunnen ruiken, James?

De toon van Raffles was streng en de reus zei bedremmeld:

— Mylord, ik heb van kindsbeen af geen goede neus gehad voor luchtjes. Kunnen ze werkelijk daarvan ziek zijn geworden?

— Ik wilde, dat ik het met zekerheid wist. Dat zulke sterke honden, die van alles eten, ziek zouden worden van wat gedroogde vis, omdat ze verre van fris is, komt mij toch ook onwaarschijnlijk voor. Waar haalde Corelli dat baaltje vis vandaan?

— Van een stapel in zijn winkel, mylord, zij lagen voor de hand.

Raffles stond even in gedachten. Hij wist maar al te goed, dat er ook te Circle geen honden meer te krijgen waren, zelfs al wilde men hun gewicht in goud betalen.

Toen bedacht hij, dat Circle een veearts rijk was en hij begaf zich onmiddellijk naar die man en wist hem dadelijk mee te krijgen. De veearts onderzocht een der honden, haalde de schouders op en zei:

— Bedorven vis is zeker niet het gezondste voedsel, dat ik mij indenken kan, maar dat honden er zo ziek van zouden kunnen worden, dat wil er niet bij me in. Ze hebben iets verkeerd binnen gekregen, maar wat het is, kan ik niet zeggen. Ik zal hun een sterk braakmiddel voorschrijven. Dat zal ze erg slap maken en u moet de dieren

minstens drie dagen rust geven.

Raffles begreep dat hier niets aan te doen was en hij vergezelde de veearts naar diens huis, wachtte daar tot het middel was gereed gemaakt, nam het dadelijk mee en gaf het de honden in. Hij zei niet veel, maar zijn gelaat stond ernstig.

Hij zei tot Henderson:

— Ik zal je moeten verzoeken, James, hier te blijven tot mijnheer Brand en ik terugkomen. En dan zullen wij de deur goed afsluiten met een hangslot dat ik zal kopen. De zaak bevalt mij niet. Als de dieren op het erf willen rondlopen, laat hen begaan, maar blijf in ieder geval bij hen.

Toen ging hij terug naar de logeerkamer en deelde alles aan Brand mede. Deze zei verwonderd:

— Al weer? Wie zou er ditmaal belang bij kunnen hebben, onze honden te vergiftigen of ziek te maken?

— Wie? Wij hebben ons hier in enkele weken een aantal vijanden gemaakt. Wij kennen hen niet allen, maar waarschijnlijk kennen zij ons wel. De zaak is dat wij nogal opvallen, door onze kleren, onze hondenspannen en ons uiterlijk. Nu, ik hoop, dat het met een sisser afloopt. Is dat geweer nu eindelijk schoon?

— Het is als nieuw, antwoordde Brand trots, terwijl hij de laatste schroef aandraaide. Nu ben ik tot je dienst.

Ook Raffles nam zijn geweer. De twee vrienden verlieten het logement en liepen de hoofdstraat ten einde.

Op de hoek van een tamelijk brede zijstraat, die naar het open veld voerde, stond een grote slede met twaalf sterke gele, ruigharige honden er voor, twee aan twee ingespannen.

Een man in een dikke schapenpels leunde tegen de slede, met zijn zweep spelend.

Hij keek even op toen de twee mannen voorbij kwamen, maar voor het overige veranderde zijn houding niet.

Brand kreeg de indruk dat hij de man flauw herkende, maar verder dacht hij niet aan hem.

De twee vrienden bleven een paar uren uit en schoten in die tijd een paar

hazen, die zij door de waard zouden laten toebereiden.

Tegen lunchtijd keerden zij terug langs dezelfde weg. De slede met de gele honden was verdwenen. Het was nog vrij vroeg, maar ze waren hongerig en begonnen onmiddellijk met de maaltijd.

Henderson was komen vertellen dat het middel reeds gewerkt had, maar dat de honden nu ook zo slap als een vaatdoek waren.

Na de maaltijd bedacht Raffles, dat een goed gebraden haas waarschijnlijk

niet onwelkom zou zijn aan Drew en zijn dochter en hij droeg Henderson op een paar bouten naar het ziekenhuis te gaan brengen.

Circle is klein en de afstand was nauwelijks tien minuten gaans.

Brand en Raffles keken verbaasd op, toen Henderson twintig minuten later terugkeerde, met de ijzeren pan weer bij zich en hun verwondering steeg, toen hij aankondigde:

— U moet de groeten hebben van Mr Drew, mylord, en hij is juist een uur geleden met Miss Ellen vertrokken,

HOOFDSTUK V

EEN ACHTERVOLGING

De tijding dat Mr Drew met zijn dochter vertrokken was, klonk Raffles en Brand als een donderslag bij heldere hemel in de oren en zij keken elkander met de grootste verbazing aan:

— Dat was toch het plan niet, zei Raffles. Zij zouden pas om vier uur vertrekken. Kon Hale dan niet op mij wachten?

— Hale is niet gekomen, mylord. Mr Drew werd verzocht naar hem toe te gaan.

— Dat is zonderling, zei Raffles afgemeten. Kom mee, Charles, daar moet ik het mijne van hebben. James, wacht ons hier. Is de stal goed gesloten?

— Met het beste hangslot dat er te krijgen was, mylord. En ik heb van binnen het kleine venster versperd.

— Goed... Wij zijn binnen een half uur terug.

Zwijgend en snel legden de twee vrienden de korte afstand naar het ziekenhuis af.

Aldra stonden zij tegenover de geneesheer-directeur maar deze kon hun niet veel nieuws vertellen.

Om een uur of één was Webster gekomen met een boodschap van Hale, die gezegd had, dat hij Mr Drew en zijn dochter aan het einde van het dorp zou wachten met zijn slede. Hij had grote haast en verzocht vader en dochter, spoed te maken.

Webster zelf had geholpen om de weinige bagage op een kleine handslede te laden. Drew had met de directeur van het ziekenhuis afgerekend en was toen

heengegaan, met het verzoek, aan zijn vrienden mede te delen, wat de reden was van zijn vervroegd vertrek.

Raffles was de geneesheer geen enkele maal in de rede gevallen en pas toen deze zweeg, vroeg hij:

— Kent gij die Webster?

— Neen, ik had hem nooit tevoren gezien.

— Waarom was hij in uw kliniek?

— O, om een zeer gangbaar geval, een schotwond, antwoordde de directeur schouderophalend. Er wordt hier tamelijk veel gevochten in de laatste tijd.

— Kent gij Hale van aanzien?

— Neen, maar ik heb wel veel van hem gehoord.

— Wist gij soms of hij hier verwacht werd?

— Ik wist er niets van. Het was Webster, die voor het eerst het bericht bracht.

— Ik dank u dokter. Meer hoef ik niet te weten.

Een ogenblik daarna stonden de twee vrienden weer op de hardbevoren sneeuw van de straat.

— Het wordt hoe langer hoe vreemder, begon Raffles hoofdschuddend. Waarom had Hale zo'n haast? Kon hij die paar uren niet gewacht hebben? Ik zei toch tot Drew dat wij reeds om drie uur zouden komen.

— Misschien wilde hij een concurrent bij de factory voor zijn.

— Het is mogelijk, maar het komt mij niet waarschijnlijk voor. Hale weet dat de factory hem zijn pelzen tegen flinke prijzen afkoopt.

De twee vrienden, keerden, aan grote onrust ten prooi en niet wetend wat zij van de zaak moesten denken, naar hun logement terug. Voor de deur stond een grote slede, hoog beladen en bespannen met tien flinke honden die zich op dat ogenblik juist te goed deden aan een portie vleesafval. Raffles lichtte een tip van het zeil op en zag dat de slede hoog opgeladen was met verse bontvellen. Daar lag voor een waarde van op zijn minst twaalfduizend dollar.

Raffles stond even na te denken, en terwijl de gedachten snel door zijn hoofd rond gingen, verscheen er een

man op het brede bordes, die een juichkreet deed horen en met uitgestoken handen op Raffles toeliep.

Deze slaakte een kreet van verrassing. Die zwaargebouwde kerel, nog geen dertig jaar, met zijn open, roodgebrand gezicht was James Hale, de bekende pelsjager.

— Jim, riep Brand, alsof hij een spookverschijning zag. Ben jij het?

— In levende lijve, mijnheer Brand. Mylord, dat is een gelukkige ontmoeting. Ik wist niet, dat ik u hier zou aantreffen. Ik ben...

— Een ogenblik, Jim, viel Raffles hem in de rede. Heb jij omstreeks een uur geleden door een zekere Webster een boodschap naar het ziekenhuis laten sturen, bestemd voor Mr Drew en diens dochter Ellen?

De pelsjager keek Raffles met verwondering in zijn blik aan en stotterde verbluft:

— We... Webster? Ziekenhuis? Drew? Voor zover ik weet, ken ik niemand, die Webster heet.

— Dan worden al onze sombere vermoedens bewaarheid, zei Raffles. Dan komt de ziekte van onze honden in een heel ander licht te staan. Ik ben blij, Jim, dat de Voorzienigheid je juist nu hierheen heeft geleid, want ik zal een krachtig beroep moeten doen op je hulp. Luister.

Zo kort mogelijk deelde Raffles de pelsjager mede, hoe hij Drew had leren kennen, wat er met hem geschied was en hoe de zaken zich in de laatste uren hadden toegedragen. En toen hij zweeg barstte Hale uit, vuurrood van woede:

— Dan is er een schurkenstreek uitgehaald. Dan is er misbruik gemaakt van mijn naam. Die Webster heeft waarschijnlijk in het ziekenhuis gesprekken afgeluisterd tussen u en die arme man, waarvan hij gebruik heeft gemaakt. Natuurlijk zijn er nog meer in het komplot.

— Die slede met de gele honden, riep Brand eensklaps.

— Ik begrijp je bedoeling, Charles, zei Raffles. Die vent die bij de slede stond keek ons zo eigenaardig aan. Hij kende ons waarschijnlijk. Hale, wij heb-

ben niet veel tijd te verliezen en je moet ons helpen. Het is de kerels natuurlijk om het geld te doen en ik voel mijn bloed koken bij de gedachte, aan wat het meisje boven het hoofd kan hangen. Luister nu. Onze honden zijn ziek gemaakt en al zullen zij gelukkig niet dood gaan, de eerste dagen zijn zij onbruikbaar. Wat was je doel?

— Ik was met deze vracht onderweg naar een blokhuis van de factory.

— Is dat ver hier vandaan?

— Een volle dagreis.

— Hale, een dag kunnen wij niet missen. Ik zal je ruim schadeloos stellen, maar ik heb onmiddellijk jou, je ervaring, je ledige slede en je honden nodig.

— En u zult ze hebben, mylord, ook zonder schadeloosstelling, riep Hale uit. Denkt gij soms dat ik mij ongestraft voor de gek laat houden en bedriegen? Ik heb volstrekt geen haast. De logementhouder is een vriend van mij en zal graag mijn voorraad voor mij bewaren. Binnen een kwartier, neen, binnen vijf minuten ben ik tot uw dienst. De honden zijn gelukkig nog vers en wij kunnen onmiddellijk de schurken achterna gaan.

— Jim, ik wist wel, dat ik niet vruchteloos een beroep op je zou doen, riep Raffles uit. Zij hebben een voorsprong van anderhalf uur op zijn minst, maar als wij ons haasten...

— Dat zullen wij, mylord en dan mag God hun zielen genadig zijn, riep Hale nijdig.

Zo snel mogelijk werden alle toebeidselen genomen. Henderson ging de zieke honden nog eens verzorgen en laadde alleen het hoognodige over op de slede van de pelsjager, namelijk een der beide tenten, wat verduurzaamde levensmiddelen, dekens en munitie.

De logementhouder kwam zelf helpen, om de voorraad huiden af te laden en in een van zijn kelders op te bergen. Dat alles was in weinig meer dan vijf minuten gedaan en onmiddellijk begon de achtervolging.

Hale liet zich de plaats aanwijzen, waar de grote slede met de gele honden gewacht had en bekeek daar aandachtig de grond. Na een paar ogenblikken, zei

hij:

— Het is voor mij een open geslagen boek. Kijk, die sporen maar eens. De slede is van de vlakke gekomen, heeft hier minstens een half uur gewacht; zij hebben de ijzers met geweld van de sneeuw moeten lostrekken, want de boel was vastgevroren en zijn toen langs dezelfde weg teruggegaan, maar toen was de slede veel zwaarder geladen, veel dieper, dan het komende.

Hale zweeg, bukte zich, scheen de breedte van het spoor te schatten, richtte zich toen plotseling op en vroeg:

— Gij weet zeker dat het gele honden waren?

— O ja, daaraan valt niet te twijfelen.

— En de man, die bij de slede wachtte, hoe zag die er uit?

— Groot, mager, met een scherp getekend gezicht, een haviksnus en kleine, groenzwarte ogen. Hij droeg een geruite trui onder een pels van schapenbont.

— Ik dacht het wel: dat is niemand anders geweest dan José Bastidos, bijgenaamd de Bergduivel. Hij is de schrik van de streek hier sedert een half jaar en voert hier een soort van heerschappij uit over al het andere geboefte. En wee hem, die zich tegen hem durft verzetten.

— Een Spanjaard, naar de naam te oordelen? vroeg Raffles.

— Een Mexicaan. Men zegt dat hij zijn land ontvlucht is, waar men hem zocht voor een paar halsmisdaden en waar de galg hem wacht. Hij heeft zich hier al tal van vijanden gemaakt.

— Maar dan heb ik hem ook wel degelijk herkend, riep Brand opgewonden uit. Hij was bij de kerels, die de krankzinnige viool virtuoos, de eigenaar van deze hond, hebben overvallen om hem zijn goud te ontroven.

— Dat is best mogelijk, mijnheer Brand, zei Hale schouderophalend. De Bergduivel is tot alles in staat. Hij zal iets gehoord hebben van het geval van Mr Drew en hij heeft zich dadelijk als leider opgeworpen van de expeditie. En als Hurry hier van hoort...

— Dat is niet waarschijnlijk, want

hij heeft een kogel door het hoofd gekregen, zei Raffles laconiek. Maar een van zijn opvolgers kan het hebben gehoord. Wat dunk je dat wij zullen doen, Hale?

De pelsjager dacht een ogenblik na, en antwoordde, na het spoor een eindje te hebben gevolgd:

— Hier is het spoor van een tweede slede. Het is dus een tamelijk grote troep. Zij zijn gezamenlijk verder gegaan, als ik nog verstand heb van een sledespoor. Wij moeten het volgen, mylord.

— Vooruit dan en niet gerust, voor wij de ontvoerden bevrijd hebben.

Het spoor voerde buiten het dorp en liep in noord-oostelijke richting.

Men behoefde slechts naar Chopin te kijken, om de zekerheid te krijgen, dat dit spoor het juiste was, want de hond liep voortdurend met de neus naar de grond gebogen en gromde nu en dan onrustig.

Een uur later kon Raffles volkomen zeker van zijn zaak zijn. Want hij zag op de sneeuw, smetteloos en onberoerd, een klein lapje rode stof liggen, dat hij op het eerste gezicht herkende.

Van die stof was de flanelen rok gemaakt, welke Ellen diezelfde ochtend gedragen had. Waarschijnlijk had zij kans gezien, een klein stukje van de stof los te knippen en ongemerkt uit de slede te gooien.

— Wij zijn op het juiste spoor, lui, riep Raffles opgewonden uit. Dit is een stukje van de rok van Ellen Drew. Laten wij voortmaken. Voor zij gaan kamperen moeten wij trachten hen in te halen.

— Als zij Drew maar niet van kant hebben gemaakt, zei Brand zacht.

— Dan hadden wij zijn lijk wel reeds gevonden, Charles. Ik denk dat hij zijn behoud tot dusverre te danken heeft aan het feit, dat hij goud heeft gevonden in grote hoeveelheden. Waarschijnlijk hoopt de Bergduivel van zijn slachtoffer te vernemen, waar de vindplaats ergens gelegen is. En als Drew slim is, zal hij een uitvlucht weten te bedenken, in de flauwe hoop dat ieder uitstel ons, zijn vrienden, van nut kan

zijn.

De kleine troep had zich niet opgehouden, maar was snel verder getrokken. Het spoor was zeer scherp en duidelijk waarneembaar. Er waren zonder enige twijfel twee sleden, de ene wat smaller dan de andere.

Er werd niet veel gesproken, want iedereen lette scherp op, tot Hale, die vooraan ging, plotseling bleef staan.

Zijn honden deden dadelijk hetzelfde.

— Wat is er Hale? Waarom gaan wij niet verder? vroeg Brand ongeduldig.

— Omdat het spoor zich hier splits, mijnheer, antwoordde de pelsjager.

Men kon duidelijk zien dat de twee sleden hier van elkander waren gegaan. Het brede spoor ging naar rechts, het smalle naar links.

— Een krijgslist, bromde Hale tussen de tanden. De Bergduivel heeft natuurlijk rekening gehouden, met het feit dat hij zou kunnen worden achtervolgd. Het is nu de vraag, met welke slede de twee gevangenen vervoerd zijn. Beide sleden werden door tien of twaalf honden getrokken en volgens de indrukken van de voetstappen werden zij ieder door hetzelfde aantal mannen begeleid, naar alle waarschijnlijkheid vijf of zes.

— De bende van Bastidos zou zich dus verdeeld hebben, riep Raffles uit.

— O, hij zal wel een list bedacht hebben. Hij zal het willen laten voorkomen, alsof de twee afdelingen zich later weer bij elkander zullen voegen.

— Wat raadt je ons aan, Hale? vroeg Raffles.

— Het veiligst, maar natuurlijk ook het gevaarlijkst zou zijn, onze eigen troep te splitsen. Twee onzer zouden de brede en de twee anderen de smalle slede moeten nagaan. Maar het is een gevaarlijke onderneming, want de ene partij zou het zonder slede moeten doen en zich dus moeten beladen met de tent, de dekens en het eetgerief.

— Daar zie ik niet tegen op, Mr Hale, riep Henderson uit en hij toonde hem lachend zijn geweldige vuisten.

— Het valt niet mee, vriend James, waarschuwde Hale hem ernstig. De sneeuw is nu nog hard bevroren en ge-

makkelijk begaanbaar, zodat wij onze sneeuwschoenen al hebben kunnen afdoen, maar als het weer gaat sneeuwen, dan is het lot van een man te voet al heel spoedig beslist. En toch is een splitting het enige middel om zeker te zijn, dat twee van ons tenminste de Bergduivel en zijn twee slachtoffers zullen inhalen.

— Dan moet het ook gebeuren, zei Raffles kortaf. Henderson en ik zullen samen te voet gaan. Jij en mijnheer Brand, die het lichtste zijn, zullen met de slede gaan. Jullie zijn beiden uitstekende schutters en moeten zo snel mogelijk zien op te schieten.

— Tot hoever? vroeg Brand, die het denkbeeld van een scheiding niet erg aangenaam vond.

— Tot jullie de anderen gevonden hebben, antwoordde Raffles.

— En hoe zullen wij elkander terugvinden en waar?

— Bij de Zonnerots, riep Hale uit. Die ligt in het noorden, ongeveer zes uren gaans hier vandaan. Kent gij die rots?

Raffles en Brand kenden die plek zeer goed. Een reusachtige heuvel van gra-

niet, slechts op de top bedekt met een dunne laag aarde, waar zich met moeite een paar pijnbomen staande hielden.

— Laten wij dan gaan en moge het lot ons gunstig zijn, besloot Raffles. James, de kleine tent, de slaapzakken, een eetketel, een kistje munitie en de skis. Onder het spreken waren Raffles en Henderson neergeknield in de sneeuw en hadden de lange, smalle latten, die goed ingevet waren, onder de zolen gebonden.

— Wat moeten wij doen, als wij onze mannetjes gevonden hebben? vroeg Brand, met de hand van Raffles in de zijne.

— Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Charles. Handel naar omstandigheden. Als Drew en zijn dochter zich bevinden bij het troepje dat jullie beiden nagaan, tred dan krachtig en doortastend op en geef de bandieten geen tijd, zich lang te beraden. Wij van onze kant zullen hetzelfde doen. Mochten zij zich toch nog verenigen, wel, dan vinden wij elkander vanzelf ook weer terug. Tot ziens dus.

— Tot ziens, zei Brand zacht.

HOOFDSTUK VI

DE MACHT VAN BASTIDOS

Raffles en Henderson trokken zo snel mogelijk verder, zo snel als hun bepaking het toeliet. De smalle latten bleken van groot nut te zijn, vooral waar de bodem geheel vlak was, of een weinig naar beneden helde.

— Denkt u dat wij hen spoedig zullen inhalen, mylord? vroeg Henderson na enige tijd.

— Ik hoop het James. Wij hebben te doen met laaghartige schurken en het lot van de twee ontvoerden kan niet twijfelachtig zijn, vooral zo Drew lastig zou worden, dat wil zeggen, wanneer de kans zou bestaan, dat hij José Bastidos aan de politie zou verraden. Naar wat ik van hem vernomen heb, is die vent tot alles in staat.

— Zijn er in het noorden volstrekt geen steden meer of dorpen, mylord?

— Er waren er verleden jaar tenminste geen, James. Maar dat wil niets zeggen, dat zij er nu ook niet zijn.

De twee mannen waren reeds een vol uur op hun lange sneeuwlatten voortgeleden en hadden in die tijd zeker bijna vijftien kilometer afgelegd. Nog steeds hadden zij heel goed het spoor kunnen volgen.

Aan de gezichteinder verhief zich een groot bos, voornamelijk bestaande uit pijnbomen en zware dennen en in die richting scheen ook het spoor te lopen, dat hoe langer hoe duidelijker werd. Het kwam Raffles voor, dat de schurken nauwelijks nog vijf mijlen van hen

verwijderd konden zijn.

Daar zij met hun slede stellig niet zo snel vooruit zouden komen, als Raffles en Henderson op hun skis, zo hoopte hij hen nog voor de avond te kunnen inhalen.

Wat Chopin betreft, het dier scheen onvermoeibaar te zijn en liep zonder een ogenblik rechts of links af te wijken naast Raffles mee.

Zij schoten flink op zonder iets te zeggen en binnen een half uur hadden zij de zoom van het bos bereikt. De slede was hier zeker binnen gegaan, want het spoor slingerde zich tussen de bomen door.

De bodem rees hier een weinig en daar de skis hier onbruikbaar werden, bonden zij deze haastig af, legden ze dwars over de schouder en gingen voorzichtig verder, want de hond had reeds de oren gespist en liet nu en dan een zacht, nijdig gebrom horen.

Een paar maal stond hij plotseling onbeweeglijk als een beeld stil en tuurde voor zich uit, met de kop laag boven de grond en alle spieren gespannen.

Raffles en Henderson hielden met de vrije hand het geweer vast, gereed om dadelijk de looplatten neer te werpen en zich ten aanval gereed te maken bij het eerste teken van gevaar.

Plotseling bleef ook Raffles staan. Zijn scherpe blik had op een afstand van omstreeks tien minuten gaans, een ij rookpluimpje rechtstandig in de koude

lucht zien opstijgen. Het moest afkomstig zijn van een of ander houtvuur, bestemd om er voedsel op te bereiden. Van het vuur zelf of van mensen was niets te bespeuren; die moesten zich waarschijnlijk bevinden aan de andere kant van de lage heuvel, waar zij thans voor stonden.

Met de grootste voorzichtigheid klommen zij verder, steeds de rookzuil in het oog houdend. Zou Bastidos voornemens zijn op die plek te kamperen? Want dat het de Bergduivel moest zijn, daar twijfelde Raffles geen moment aan. Het spoor van de slede liep tegen de heuvel op en daar brandde een vuur.

Even vroeg Raffles zich af, hoe het mogelijk was, dat een man als Bastidos die zich toch steeds achtervolgd moest weten, zo onvoorzichtig kon zijn, om het kamp niet te laten bewaken, nu men het op deze wijze ongemerkt kon naderen, maar toen zag hij plotseling een man, aan wie zeker de taak van schildwacht was toevertrouwd, maar die deze taak op een zonderlinge wijze vervulde.

Hij zat namelijk met gespreide benen, ongeveer halverwege de helling tegen een boom geleund, gewikkeld in een deken te dutten. Naast hem in de sneeuw stond een van die vierkanten kruiken, die meestal sterke drank bevatten. Het geweer van de man lag over zijn knieën.

Als hij wakker was geweest, zou hij stellig de twee naderende mannen hebben moeten zien, en alarm hebben gemaakt.

Zoals het nu was konden Raffles en Henderson ongestoord verder gaan. Zij gingen op een drie meter afstand langs de man, die rustig verder sliep.

Achterdochtig ging Chopin langzaam op de bewegingloze gedaante toe, snuffelde even aan de kleren en kwam toen terug.

De twee mannen kropen nog een twintigtal meters verder met Chopin naast hen.

Tenslotte hadden zij het doel bereikt.

Van de heuveltop af, en aan het oog konden zij neerzien in een soort duinpan, waar echter het zand door sneeuw

was vervangen.

Meer naar het noorden strekte deze kom zich wel een kilometer ver uit en daar was een ongemerkte nadering dan ook volkomen onmogelijk geweest. Bastidos had deze plek zeker gekozen, omdat de lage heuvel de troep zou beschutten tegen de vinnige, snijdende oostenwind, die tegen het vallen van de nacht was komen opsteken.

Met een enkele oogopslag was het duidelijk, dat de bandiet van plan was, op deze plek te kamperen. De schemering begon reeds te vallen, maar toch was alles nog duidelijk zichtbaar, afstekend tegen de ongerepte sneeuw.

De slede stond een weinig terzijde, op een paar meter afstand van het houtvuur. Twee mannen waren, pratend en lachend, bezig, een grote tent op te zetten en op de slede lag er nog een. De honden hadden zeker juist hun maal toegeworpen gekregen, want zij rukten en trokken nog aan de stukken gedroogde vis en enige beenderen, waaraan nog wat vlees was overgelaten.

Bij het vuur was een man bezig, die in een ijzeren pot roerde. Vlak er bij, met zijn voeten naar de vlammen gewend lag een grof gebouwd man, met een donker, gebruind gelaat, brede kaken en diepliggende, kleine ogen, die onafgebroken rond keken. Hij rookte een Mexicaans rietje, en lag lui, op zijn elleboog steunend toe te zien, hoe de anderen werkten.

Die man was zonder twijfel José Bastidos, de beruchte Bergduivel, de schrik van het Hoge Noorden.

Lang voor Raffles en Henderson dit alles in zich hadden opgenomen, hadden zij twee onbeweeglijke gedaanten gezien, op de rand van de slede zittend en elkander omvat houdend, met bleke gezichten, nu en dan fluisterend een woord met elkander wisselend. Het waren een jonge vrouw en een man, Ellen Drew en haar vader.

Zij hadden natuurlijk reeds lang begrepen, welk bedrog er met hen gepleegd was. En misschien ook, welk lot hen boven het hoofd hing.

Toen hij wat nauwkeuriger toekeek, zag Raffles dat de voeten van Drew

met touwen aan elkander waren gebonden, maar dat het meisje geheel vrij was.

De donkere ogen zwierven voortdurend om haar heen en nu en dan plooiden zich de dikke lippen van Bastidos tot een zinnelijke glimlach.

Er waren daar beneden vijf mannen en de zesde sliep daarginds, half beneveld door drank.

Toch was Raffles vast voornemens, ondanks de grote overmacht de strijd aan te binden, toen er iets gebeurde, waardoor hij plotseling zijn plannen verplicht was te wijzigen en dat een geheel ander aanzien gaf aan het geval.

Het scherpe oof van Raffles had een gerucht opgevangen, dat van de kant van de vlakke kwam. Hij begreep dadelijk de betekenis daarvan. Dit moest ongetwijfeld de plek zijn, waar de twee groepen zich zouden verenigen.

Helaas had hij dit een weinig te laat ingezien.

Hij wendde het hoofd om en zag op nauwelijks honderd meter afstand een slede naderen, getrokken door honden, die zeer vermoeid schenen te zijn.

De man, die er naast liep herkende hij onmiddellijk: het was Webster, de man die zijn best had gedaan voor zijn vriend Drew.

Op hetzelfde ogenblik sprong Raffles op, maar reeds had een van de vier mannen die nader kwam, zijn geweer aan de schouder gebracht en vuurde. De kogel moest Raffles in de borst hebben getroffen. Hij zwaaide een ogenblik heen en weer, mompelde iets en viel toen plat voorover in de sneeuw. Zijn mond bleef woorden prevelen, schijnbaar zonder enig verband, maar die Henderson nauwlettend opving, terwijl hij wanhopig naast hem neer knielde. Luid jankend wierp de hond zich over het bewegingloze lichaam. Henderson kwam langzaam overeind en wierp zijn geweer weg. Toen gingen even langzaam zijn beide handen omhoog.

Natuurlijk had men daar beneden het schot ook gehoord en twee mannen kwamen toesnellen met de revolver in de vuist.

Signe tegelijkertijd benadten Web-

ster met de zijnen de plek, waar de onbeweeglijke gedaante op de grond lag, terwijl een plas bloed, die onder het lichaam uitvloeide, de sneeuw begon te kleuren.

Webster kwam langzaam op Henderson toe, met een vals licht in zijn geelgroene ogen en zei:

— Zo... zo... broer, ik geloof, dat wij elkander kennen. Dat is die mooie meeneer, die zich met onze zaken bemoeide en dit is de beroemde mannetjesputter, die hem altijd zo braaf helpt. En waar is nummer drie? Onderweg verloren? Nu, het doet er ook niet toe. Hallo, Bastidos, ben je daar? Kom eens gauw kijken. Je bent me daar op een haar na verkouden geweest, vriend.

Een barse stem klonk van beneden en het volgende ogenblik verscheen eerst het hoofd en daarna het lichaam van de Bergduivel.

Hij kwam langzaam naderbij, het strootje tussen zijn lippen heen en weer rollend, keek eens neer op het lichaam aan zijn voeten, naar de hond en toen naar de reus.

Toen vroeg hij langzaam:

— Wie ben jij? Hoe zijn jullie hier gekomen?

— Klets niet, Bastidos, riep Webster ongeduldig uit. Dat is die Engelsman, van wie ik je verteld heb. Dikke vrienden van Drew en van zijn dochter. Zij kwamen natuurlijk hier om je een kogel door je raap te schieten.

De uitdrukking van het gelaat van de Mexicaan onderging een verandering.

— Waar is de vent, die bij het kamp de wacht zou houden? Dat is dus de manier, waarop het kamp bewaakt wordt? zei hij langzaam. Nu, dat is van later zorg. Zo... zo... is dat die Engelsman, die overal zijn neus in steekt? Wie heeft hem zo netjes geraakt?

— Ik, schreeuwde een van de bende, een roodharige knaap, van nauwelijks achttien jaar en gewapend met een splinternieuwe Winchester...

— Goed gedaan. En wat deze Goliath betreft, hij zal met een revolverkogel het af moeten doen. Wij kunnen geen lastige doodeters gebruiken.

Hij had reeds de revolver uit de hol-

ster van Henderson getrokken en richtte de loop van het wapen op diens borst, toen de reus met een grijnslachje zei:

— En toch geloof ik, Bastidos, dat een levende Goliath je in dit geval meer van dienst kan zijn dan een dode.

— O, ja? Laat eens horen. Zou je misschien lust hebben, je bij ons aan te sluiten?

— Daar kan over gedacht worden, antwoordde de reus. Maar dat is van later zorg. Ik wou je vragen, heeft Drew je soms al verteld, waar de rest van zijn goud gebleven is?

— De oude gek houdt vol, dat er niets meer is. Ik heb hem drie dagen bedenktijd gegeven.

— Nu, ik weet de plek, zei Henderson. Laat je me leven, als ik je er heen breng?

Bastidos gaf niet dadelijk antwoord. Hij keek Henderson een ogenblik achterdochtig aan, scheen na te denken en zei toen:

— Je weet natuurlijk dat je je leven verspeelt, als we bedrogen uitkomen?

— Dat weet ik.

— Je krijgt geen revolver of geen geweer en zelfs geen mes in je handen, als je dat maar weet.

— Dat hoeft ook niet.

— Nu, dan kun jij ook drie dagen krijgen.

— Ik heb er vier nodig. Zover is het hier wel vandaan.

— Goed, vier dagen dan. Maar op het middaguur, zo waar als ik hier voor je sta, laat ik je villen, als je mij voor de gek hebt gehouden. En ga nu maar naar beneden, of neen, wacht nog een ogenblik, want er zijn nog een paar andere dingen te doen.

— Dan zou ik mij maar wat haasten, als ik jou was, Bastidos, zei Webster, de schouders ophalend. Je sprak zoëven van een kamp. Heb je dat hier opgeslagen?

— Wij zijn er mee bezig.

— Dan zou ik dat werk maar staken en nog wat verder optrekken. We worden achterna gezeten. Deze mensen zijn niet alleen geweest en de anderen hadden een slede bij zich. Je truc met die

splitsing heeft niet geholpen, zoals ik je wel voorspeld heb. Dat was weer een van die stomiteiten...

Bastidos deed een paar stappen op Webster toe, keek hem nijdig aan en zei dreigend:

— Let op je woorden, Webster. Je slaat een te hoge toon aan. Ik heb hier alles te zeggen en als je dat niet bevalt...

Hij sloeg veelbetekenend op het brede mes, dat aan zijn gordel hing maar Webster haalde de schouders op en zei:

— Het bevalt me, zolang er geen domheden begaan worden. Om een lang verhaal kort te maken; de twee anderen, want hun vriend is natuurlijk niet alleen al weet ik niet wie de vierde man is, hebben het andere spoor gevolgd en ze kunnen binnen een uur hier zijn.

— Nu, dan worden ze met een paar kogels begroet, zei Bastidos grimmig.

— Zeg dat niet te vlug. Ik zal je eens wat zeggen; ik geloof dat Hale er bij is en die is zo slim, dat zelfs jij niet tegen hem opkunt. En weet je dat er politie in de buurt is?

Bastidos liet een sissend geluid horen en zei:

— Die vervloekte blauwjakken, Wat raadt je me aan?

— Althans voor vannacht verderop te trekken. Over een paar uur gaat het waarschijnlijk sneeuwen en dan zijn we veiliger. Ik weet een plek hier niet ver van daan, zowat twee uren gaans, waar geen politiemacht ter wereld je kan weggrijpen, of ze zouden je moeten uithongeren en wij hebben levensmiddelen voor veertien dagen. Als het gaat sneeuwen voor die tijd, kunnen we die plek bereiken, zonder dat iemand er iets van merkt. En van daar gaan we wat verder naar het noorden. Maar hier kun je niet blijven, de plek is veel te gevaarlijk.

Een kort ogenblik scheen de Mexicaan in beraad te staan.

Toen zei hij dof:

— Het is goed. Ik stem toe. Carlos, staak het opzetten van de tent. Maar luister eens goed Webster, bedenk wat de afspraak was, de meid is in ieder geval voor mij.

Webster haalde minachtend de schou-
ders op en zei:

— Als jij daar genoeg in hebt. Als ik mijn deel van de buit maar krijg, meer vraag ik niet. Bedenk dat ik alles heb aangebracht.

— Maak je niet ongerust, je zult krij-
gen wat je toekomt, zei de Mexicaan
en zijn dikke lippen gingen weer van-
een en vertoonden de witte tanden.

— Wat zullen wij met dit aas hier
doen? vroeg Webster, tegen het lichaam
van Raffles schoppend, een donkere,
roerloze massa op de sneeuw.

— O, daar zullen de wolven wel voor
zorgen, zei Bastidos schamper. Vooruit
aan het werk, hondsvotten. Neen, wacht
nog een ogenblik. Ik vergat een klein-
heid. Ik zal jullie laten zien, hoe de Berg-
duivel ongehoorzaamheid en onoplet-
tendheid straft.

De aanvoerder liep met snelle stap-
pen op de boom toe, waartegen de schild-
wacht gezeten was. Zelfs het schot had
hem niet kunnen wekken.

Hij was een man met een pokdalig
gezicht, breed van kaken, met warrig
rood haar en een rossige baard.

Bastidos keek een ogenblik minach-
tend op hem neer en trok zijn revolver.
Hij zette de loop in het oor van de sla-
pende, en trok de trekker over. De man
met het rode haar leek met een schok
overeind te komen, viel weer neer, dui-
kelde over de kop en rolde langs de
helling van de heuvel naar beneden.

Bastidos stak zijn wapen weer op en
zei tot zijn verbleekte onderdanen:

— Zo vergaat het iedereen die drinkt,
in plaats van te gehoorzamen. Laat het
jullie een les zijn. Nu vlug alles klaar
gemaakt voor het vertrek.

Twee zijner mannen hadden al die
tijd Henderson met hun revolvers in
bedwang gehouden. Zij hadden hem
ook zijn jachtmes afgenomen, en brach-
ten hem nu langs de andere helling naar
de kleine vallei.

Henderson wierp nog een laatste blik
op het bewegingloze lichaam en op de
zacht jankende hond en ging toen met
gebogen hoofd het kamp binnen.

De zon was reeds lang onder gegaan.
Maar in plaats daarvan was de maan
opgekomen, groot en helder. Slechts nu
en dan dreven wolkjes langs de lichten-
de schijf, wolkjes die sneeuw aankon-
digden.

Bij het maanlicht werden haastig de
tenten weer afgebroken en op de slede
geladen. De honden werden bijeenge-
jaagd en er voorgespannen.

Henderson had Drew willen naderen
maar dit werd hem met een paar dreig-
ende bevelen belet. Het meisje had
hem een smekende blik toegeworpen en
eenmaal had zij hem zelfs iets toe geroep-
en, maar de druk van een revolverloop
in haar zijde legde haar dadelijk het
zwijgen op. Een kwartier later trokken
de honden de beide sleden niet zonder
moeite langs de helling de vallei uit.

Nauwelijks een half uur, nadat de sle-
den het kamp hadden verlaten, naderde
uit het zuiden een dergelijk voertuig met
tamelijk vermoeide honden bESPannen.
De voorsten schrokken van een man
met een rode baard, die daar als een
slappe pop met een zonderling grijn-
zend gezicht tegen een boom aanhing
onder aan de helling.

De plek echter waar het lichaam van
Raffles gelegen had, was ledig...

HOOFDSTUK VII

DE AFREKENING

Een paar uren nadat Bastidos met zijn mannen vertrokken was, werd door dezen halt gehouden op een aanwijzing van Webster aan de voet van een hoge rots.

De sleden moesten dus eerst een grote omweg maken en zo, langs een flauwe helling naar boven gaan, tenminste wanneer deze rots inderdaad het einddoel was van Webster.

Hij trad op Bastidos toe, met wie hij nog slechts enkele woorden gewisseld had en zei kortaf:

— Dit is een goede plek. Als wij boven zijn, kan men ons slechts aan één kant naderen en die kant is gemakkelijk te verdedigen. Je ziet wel, dat zelfs geen berggeit aan deze kant de rots kan beklimmen. Daarboven kunnen wij op ons gemak eens praten over... zekere zaken. Het wordt tijd dat wij delen.

— Ben je bang dat ik met het geld op de loop ga? vroeg Bastidos.

— Dat zou niet zo verwonderlijk zijn. Je bent er best toe in staat, maar je zou er niet ver mee gekomen zijn, Bastidos. Er zijn er hier heel veel, die bang voor je zijn en voor je kruipen, maar daar hoor ik niet bij, dat moet je wel bedenken. Binnen een half uur kunnen we inderdaad hebben afgerekend en dan kan je voor mijn part doen met je gevangenen, wat je verkiest.

— Je gaat ons dus verlaten, Webster? vroeg Bastidos.

— Dat ben ik inderdaad van plan.

— Je wilt dus niet het gevolg afwachten van ons onderzoek op de plek, die die grote vent ons zal aanwijzen?

Webster keek de ander strak aan, haalde toen minachtend de schouders op en zei:

— Ik begrijp niet, hoe de jongens er toe gekomen zijn, jou als hun meerdere te beschouwen. Je mag vlug klaar staan met je revolver en je mes, maar je bent het domste uilskuiken, dat mij

nog ooit voor de voeten is gelopen. Ge-loof jij nu werkelijk dat die man van plan is, je iets aan te wijzen, wat dan ook? Ja, misschien de plek, waar je graf gegraven zal worden, maar dat is dan ook alles.

Bastidos had met een onwillekeurig gebaar de hand naar zijn revolvertas uitgestrekt, maar de vrienden van Webster waren in een ogenblik op de been en Bastidos wilde het op dit ogenblik niet tot een twist laten komen.

Hij wist zich te beheersen en zei schor:

— We zullen wel zien. Misschien doe je onverstandig, Webster, zo te spreken en zo te handelen. Voor het eerste krijg je loon nog wel thuis en wat het tweede betreft, dat moet je natuurlijk zelf weten, maar je zult niets van mij te vorderen hebben, als ik daar goud vind. Bedriegt die grote vent me, nu, dan heeft hij de langste tijd geleefd en dan gaat die oude man er natuurlijk ook aan. Wat het meisje betreft heb ik je al gezegd, dat ik beslag op haar leg.

— Je treft het, dat ze niet in mijn smaak valt, zei Webster koel. Je moet doen, wat je niet laten kunt. En nu naar boven, want het begint te sneeuwen. Er is daarboven een groot hol en we zullen er veilig zijn voor sneeuw, mensen en dieren. We rekenen af en morgen ga ik mijn eigen weg. Ik ben stom geweest, dat ik me ooit met je heb ingelaten en de zaak niet voor eigen rekening met mijn mannen heb opgeknapt. Maar ik had je nu eenmaal nodig, om voor Hale te spelen.

Men kreeg de honden niet zonder moeite weer overeind, zij gromden nijdig, maar zij trokken toch de twee sleden in een grote boog om de rots heen tot aan het begin van een helling, die naar boven voerde.

Het was inderdaad een plek, heel wat gemakkelijker te verdedigen dan die door Bastidos was uitgekozen.

Men was nu boven op de rots en op dat ogenblik begon het flink te sneeuwen. Iedere kenner kon zien, dat het zo enige uren zou voortduren. Ieder spoor zou binnen een paar minuten zijn uitgewist. De koude nam af.

— Ik heb de kampplaats aangegeven, Bastidos, zei Webster, en je vindt het zeker wel goed, als ik dat hol in beslag neem. De wind staat er niet op en het kan gemakkelijk verwarmd worden. Als het je niet aanstaat moet je het maar zeggen.

De spottende toon van Webster dreef het bloed naar het gelaat van de Bergduivel en weer ging zijn hand naar zijn revolver, maar hij bedwong zich en zei schouderophalend:

— Ik heb een tent voor mij alleen en die is even goed. Beter misschien.

— Best. Dan gaan we nu eerst wat eten, en daarna de boel verdelen.

— Wat heb je een haast. Dat kunnen we toch morgenochtend doen als de dag aanbreekt en wij van elkander gaan.

— Dank je wel. Wie zegt ons dat we hier de hele nacht met rust zullen worden gelaten?

— De sneeuw heeft ieder spoor uitgewist.

— Dat zal de politie niet beletten, hierheen te komen, als ze mij nodig heeft, zei Webster. De politie weet drommels goed dat dit mijn gewone kampeerplaats is, en ze weet ook dat ik in de buurt ben. Neen, wij gaan eerst eten en dan delen we, zoals afgesproken.

— Goed, zei Bastidos kort.

Daarop draaide hij zich om terwijl de anderen alles in gereedheid maakten voor het kamp.

De bovenkant van de rots was bijna geheel vlak, met uitzondering van de zonderlinge bult, waarin zich het hol bevond. Die bovenkant liep langzaam glooiend op naar de zijde, waar zich de steile helling bevond. Links en rechts was de rots al evenmin te beklimmen, zonder een ladder of iets dergelijks en zo bleef alleen de flauwe helling naar het noorden over.

Daar werden onmiddellijk een paar wachtposten uitgezet en toen begon men met het plaatsen van de tenten.

Henderson hielp ijverig mee, maakte nu en dan een grappige opmerking en scheen het erop gezet te hebben, bij de bandieten in een goed blaadje te komen. Webster en Bastidos bleken tezamen over drie tenten te beschikken,

daarvan behoefde niet een gebruikt te worden, omdat Webster met zijn mannen beslag had gelegd op het rotshol. Maar Webster was erg voorzichtig en beurt om beurt zouden zijn mannen op wie hij kon rekenen, aan de ingang de wacht houden.

Henderson had dit alles nauwkeurig gadegeslagen en hij meende tot de volgende slotsom te moeten komen:

Die Webster was ongetwijfeld een schurk, maar hij moest een moedig man zijn, want het was voor de reus een vaststaand feit dat de man op hoogstens twee of drie vertrouwde volgelingen kon rekenen. Alle anderen hadden een heilige eerbied voor Bastidos en kropen voor hem. Indien er dus een gevecht mocht ontstaan, zouden de partijen zeker niet gelijk verdeeld zijn en Webster zou met een overmacht te doen krijgen. Volgens Henderson stond het drie tegen zes en het zouden er zeven geweest zijn, als Bastidos met zijn kleine muizenogen niet met eigen hand koelbloedig een van zijn mannen vermoord had.

Terwijl Henderson hielp bij het opzetten van de tent, sloeg hij dus alles nauwkeurig gade.

De grootste van de twee sleden werd zodanig geplaatst, dat deze als het ware de enige toegangsweg afsloot en tevens dienst deed als een muur, waarvoor de sneeuw zich kon ophopen. Vlak achter die hoogbeladen slede werd de tent opgezet, bestemd voor de mannen van Bastidos.

Zijn eigen tent, veel kleiner, kreeg een plaatsje in de luwte van het hol, zodat er geen gevaar bestond, dat deze door wind of het gewicht van de sneeuw omver zou worden gedrukt.

Ongeveer in het midden van het plateau, dat bijna zuiver rond was, met een straal van dertig meter, werd een houtvuur aangelegd.

Tenslotte kreeg de kleinere slede een plaatsje niet ver van de rand, daar, waar de helling loodrecht omlaag ging.

De honden kregen hun portie vis en toen zij alles tot de laatste kruimel hadden verslonden, wat echter niet wil zeggen dat zij verzadigd waren, groe-

ven zij zich dicht bij het vuur een slaapplaats in de sneeuw en verdwenen uit het gezicht. Zij waren zo vermoeid, dat zij niet eens voelden, hoe nu en dan een ruwe voet hen terzijde van het vuur wegduwde.

Bastidos had Drew en zijn dochter een plaats gegeven bij het vuur en zij kregen daar te eten.

Henderson had er voor gezorgd, dat hij vlak bij hen kwam en moedigde hen met een blik en gebaar aan, om toe te tasten. Hij zelf liet zich niet onbetuigd, en zei hartelijk lachend en er zich weinig om bekommerend of anderen het hoorden:

— Het is toch allemaal gestolen, dus ik zou maar toetasten, Miss Ellen.

Hij zelf zette zijn sterke tanden in de harde scheepsbeschuit en vermaalde er het droge vlees mee na het in kleine dobbelstenen te hebben gesneden, zonder het eerst te weken in heet water.

Toen stak hij rustig zijn pijp op, ongeveer het enige wat men hem gelaten had.

Bastidos had hem herhaalde malen scherp waargenomen en scheen over iets na te denken.

Een paar malen had hij de hand van Ellen gegrepen, maar het meisje had die hand vol afschuw teruggetrokken. Telkenmale had Bastidos in de ogen van de reus iets zien flikkeren, hetgeen hem volstrekt niet beviel. Het was al lastig genoeg dat Webster tegen hem en hem vijandig gezind was. Als de reus zich nu ook nog tegen hem ging keren, dan kon de zaak toch wel een ander verloop hebben, dan hij gedacht had. Hij had al een plannetje voor zich zelf opgemaakt en dat moest ten uitvoer worden gelegd, koste wat het koste.

Zodra er dan ook gegeten was, zei hij langzaam, zijn ogen half dichtknijpend en terwijl hij zijn revolver uit de holster nam:

— Het wordt nu tijd, dat we alles voor de nacht in gereedheid brengen, mannen. Bindt die grote vogel eens; het zou niet goed zijn, als hij zijn vlerken kon uitslaan, want hij mocht eens op de gedachte komen, weg te lopen.

— O, Mr Bastidos, hoe kunt u dat van mij denken, zei Henderson met een schijnheilig gezicht, terwijl ik uw gezelschap zo aangenaam vind. Ik zie echter dat het dwaasheid zou zijn mij te verzetten, vooral omdat er drie van uw jongelui met revolvers om mij heen staan.

Hij had zuchtend zijn beide polsen aangeboden en zag nu toe, hoe een van de mannen in de slede ging rommelen en er een lang touw uithaalde, dat er stevig en dik uitzag en dat eerst om zijn polsen bond.

De man had reeds een scherp mes getrokken, om het af te snijden, maar Bastidos beval ruw:

— Ook zijn benen en zijn enkels. Je ziet toch wel, dat je met een reus te doen hebt, een echte krachtpatser.

— Het is niet zoals het hoort, een gebonden man uit te schelden, Mr Bastidos, verweet Henderson hem. Hier ga ik liggen, bij het vuur, bind me verder zoals je wilt, maar laat me tenminste rustig kunnen slapen.

De handiet die dat werkje verrichtte was ongetwijfeld een deskundige, want binnen vijf minuten was Henderson zodanig gebonden, dat hij nog maar alleen zijn handen van zijn borst naar de mond kon brengen. Zijn polsen waren aan zijn enkels gebonden en goed stijf ook, met hetzelfde touw.

Henderson taxeerde de lengte op een meter of tien en hij glimlachte tevreden. Hij zag nog, hoe Drew met 'n tweede touw op dezelfde wijze werd gekneveld en hoorde toen hoe de Bergduivel met een onaangenaam lachje zei:

— De jonge dame laten wij natuurlijk ongemeed, ik bedoel, dat wij haar niet in haar bewegingsvrijheid zullen belemmeren. Zij zal wel niet weglopen, denk ik. Ik hoop en verwacht, dat gij mij aanstonds met een bezoek zult vereren, Miss Ellen.

Het meisje werd doodsbleek en wierp een smekende blik om zich heen, maar zij zag niets anders dan lachende, gemene tronies, waarop geen spoor van medelijden te lezen viel.

Van de maan was op dat ogenblik niets te zien, en het sneeuwde nog hard.

Henderson trok flink aan zijn pijp, zodat men de tabak zag gloeien. Hij keek aandachtig om zich heen, en zag, dat er niemand was, die op dat ogenblik op hem lette. Hij hief langzaam zijn polsen op en draaide de pijp om. Hij trok en blies en de gloeiende tabak viel in een dikke prop op het touw, dat zijn polsen bijeen hield en dat zelfs hij onmogelijk had kunnen breken. Een deel van de gloeiende as viel op zijn hand en brandde hem deerlijk, maar hij gaf geen geluid en bleef heel voorzichtig het klompje vuur aanblazen, dat op de touwknoop was gevallen en snel het touw verteerde...

Het was voor ruim de helft doorgebrand, toen het vuurklompje doofde. Henderson wrong zijn polsen en hij had het wel uit kunnen schreeuwen toen zijn krachtige spieren het touw op de aangetaste plaats deden breken. Hij bleef nog een ogenblik doodstil liggen en keek om zich heen, zonder het hoofd op te lichten. De mannen van Bastidos waren bezig aan hun tent en schenen voornemens te zijn te gaan slapen. Bastidos zat met de rug naar hem toe aan het vuur en praatte op zachte, dringende toon met Ellen, die met afgewend gelaat zwijgend luisterde, nu en dan de handen wringend.

Even daarna kwamen twee mannen de oude Drew halen en sleepten hem over de sneeuw als een pak mede naar de grote tent, waarbinnen hij de nacht zou doorbrengen. Ellen had de handen naar hem uitgestrekt, maar dadelijk had de Mexicaan haar weer op haar plaats getrokken.

Op een meter van het vuur was Webster bezig zijn pijp te stoppen, Hij scheen blijkbaar niet van zins te zijn te gaan slapen, voordat de financiën geregeld waren. Zijn twee vertrouwden stonden naast hem. En een andere man, op een afstand van een meter of zestig, stond aan het begin van de glooiende helling, leunend tegen een rotsblok. Hij hield de vlakke in het oog, voor zover dat ging bij de sneeuwval. Om het uur zou er een aflossing plaats hebben.

— Mijn aandeel, José, zei Webster

kalm, terwijl hij een rookwolk uitblies.

— Je staat er dus op? zei de Mexicaan langzaam, terwijl hij overeind kwam.

— Natuurlijk sta ik er op.

— Daar heb je dan je aandeel, hond.

Er knalde een schot. Van een revolver was niets te zien geweest. De schurk had door zijn zak heen geschoten en raak ook. Webster viel voorover met zijn hoofd bijna in het vuur. De zaak moest van tevoren zijn afgesproken, want onmiddellijk kwamen de vrienden van Bastidos aanlopen. Voor de vrienden van Webster van hun wapens gebruik hadden kunnen maken, waren zij beiden neergeschoten. Ellen slaakte een gil van ontzetting en bedekte het gelaat met de handen.

Het was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan dat Henderson nauwelijks beseftte wat er gebeurde, toen het drama zich reeds had voltrokken.

— En dat zal het loon zijn voor ieder die zich tegen mij verzet, riep de Bergduivel, tegen het lichaam van zijn tegenstander schoppend. Uit mijn ogen met die krenge.

Gehoorzaam sleepten zijn mannen de drie gedode mannen naar de rand van de rots en gooiden ze omlaag. Daarna werd het stil. De moordenaars waren naar hun tent geslopen. Henderson lag doodstil bij het vuur en luisterde. Tamelijk dicht bij klonk het gehuil van een wolf. De reus glimlachte. Hij wist wie die wolf was...

Hij stroopte zich behoedzaam het touw van polsen en armen en kroop voorzichtig een beetje dicht bij het vuur. Bastidos en het meisje zaten daar nu geheel alleen. Ellen scheen een flauwte nabij, zo zeer hadden vrees en afschuw van wat er zoëven geschied was, haar aangegrepen. Toen werd Bastidos door zijn instinct gewaarschuwd. Hij wendde plotseling het hoofd om, maar het was een seconde te laat. De geweldige vuist van Henderson kwam op zijn hoofd terecht als de hoefslag van een paard en hij viel zonder een kreet bewusteloos op de sneeuw neer.

De schildwacht had niets gezien of gehoord, want de afstand was te groot

en de sneeuw viel te dicht. Henderson stond snel op, bevrijdde ook zijn voeten van het touw, nam Ellen bij de hand en voerde haar naar de kleine slede. Hij begon naar nog meer touw te zoeken, vond nog een eind van wel vijftien meter, bond het aan het stuk, waarmede hij zelf gebonden was geweest, maakte het stevig vast aan de slede en voerde het over de rand naar beneden:

— Ze zijn daar beneden en een omweg zou teveel tijd in beslag nemen, fluisterde hij in het oor van het meisje, dat nu beefde van opwindning. Zij moesten zich haasten, want er is nog meer te doen. Ik hoop dat ik die bruine bandiet hard genoeg heb geraakt, om hem nog wat te laten slapen. Daar komen zij.

Het touw werd strak getrokken en een ogenblik daarna verscheen het hoofd van Brand boven de rand van het plateau. Zwijgend trok Henderson hem naast zich. Daarop kwam er een zonderlinge combinatie opdagen: het was Raffles met Chopin als een reusachtige, levende boa om zijn hals.

Raffles fluisterde dadelijk:

— Die truc met die toneel-doodval en dat stukgeschoten zakje ossenbloed doet het nog steeds goed, niet James? Ze schijnen al veel werk voor ons gedaan te hebben, door een flinke opruiming onder elkaar te houden. Hoeveel zijn er nog?

— Vijf stuks met de schildwacht erbij, die op zestig meter afstand staat en de Mexicaan, maar die rust wat uit van de vermoedenissen.

Op dat ogenblik richtte Bastidos zich juist weer op, weliswaar nog een weinig versuft, maar zijn besef keerde snel terug. Hij herinnerde zich ineens wat er gebeurd was en slaakte een brullende kreet.

Onmiddellijk werd die kreet beantwoord met een jankende grauw van Chopin. Voor iemand het dier kon tegenhouden, voor iemand begreep wat hij wilde, was hij dwars door de vallende sneeuw vooruitgesprongen op de Mexicaan.

Bastidos had het mes gegrepen, om

zich te verdedigen, maar met een sprong als van een tijger was de grote hond boven op hem. Het stalen gebit hapte toe, met een geluid, dat door merg en been drong. De Bergduivel stiet de hond zijn mes in het hart, met de wetenschap dat de dood hem reeds naar de keel was gevlogen. Hij deed wankelend een stap achteruit, toen nog een. Man en hond verdwenen over de rand van de rots.

Het volgende speelde zich binnen enkele tellen af. De bandieten kwamen uit de tent te voorschijn, gewekt door de doodskreet van hun meester en zagen hem nog juist over de rand van de rots verdwijnen. Twee hunner scho-

ten hun revolvers af op de schimmige gedaanten die naderden, maar zij zouden nooit meer een revolver gebruiken, want Brand had op dezelfde wijze geantwoord en afdoende.

Daarop vluchtten de anderen, en gleden en buitelden de helling af, de schildwacht met zich meeslepend.

Raffles stond onbeweeglijk in het midden van het rotsplateau en toen hoorde Brand hem mompelen, terwijl Hale haastig Drew van zijn touwen ging bevrijden:

— Wat een krankzinnige wereld toch. Zal dan nooit het moorden ophouden, terwille van een handvol ellendig goud?

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

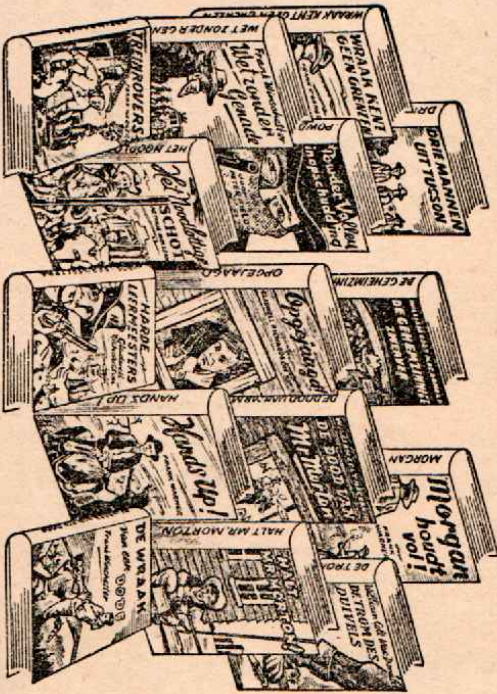
Tussen twee vuren

15 Nieuwe titels WILD-WEST SERIE

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GELEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neerlottige Schot door Arthur Nadkass
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Pidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nadkass
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensluitende bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhaden wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007